

கந்த புராணம் (சுருக்கம்)

தெய்வத்திரு.

தருமருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

ACCNO 32191
A2113-5

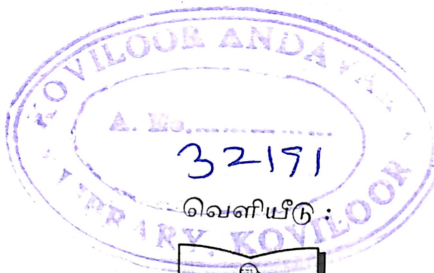

உ
முருகா

கந்தபுரானம் (சுருக்கம்)

தெய்வத்திரு.

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்

வெளியீடு :

கேள் வாரியார் பதிப்பகம்

குகமுநீ வாரியார் பதிப்பகம்

107, சிங்கண்ணத் தெரு,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை - 600 002.

தொலைபேசி : 8535 666

நூல் குறிப்பு

நூல்	:	கந்தபுராணம் (சுருக்கம்)
ஆசிரியர்	:	தெய்வத்திரு திருமுருக கிருயானந்த வாரியார் சுவாமிகள்
உரிமை	:	பதிப்பகத்தாருக்கு
பதிப்பு	:	1வது பதிப்பு - 1998 2வது பதிப்பு - 2000
தாள்	:	டி.என்.பி.எல். வெள்ளைத்தாள்
அளவு	:	கிரௌன்சைஸ் 1/8
எழுத்து	:	10.5 புள்ளி
பக்கம்	:	56
படிகள்	:	2000
விலை	:	ரூ. 12-00
பதிப்பகம்	:	சுகமீ வாரியார் பதிப்பகம் 107, சிங்கண்ண தெரு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை சென்னை - 600 002. போன் : 8535666
கணிப்பொறி அச்சுக்கோப்பு	:	கிருஷ்ணா கிராஃபிக்ஸ், கோடம்பாக்கம் சென்னை - 24. போன் : 4847191
அச்சிட்டோர்	:	அரபிந்தோ கிராஃபிக்ஸ் கோடம்பாக்கம் சென்னை - 24. போன் : 4847191

வாழ்த்து

நேரிசை வெண்பா

மன்னு புகழ்க்குபநீ வாரி பதிப்பகம்
பன்னுபல நூல்கள் பதிப்பித்து -- மின்னுவடி
வேலன் திருவருளால் மேன்மேலும் ஓங்கியே
சாலவும் வாழ்க தழைத்து.

அன்பன்

திருமணிநாதன்

உ
முருகா

புகுமுன் ...

ஆறுதலை அமலன்-நம்
அஞ்சுதலைத் தவிர வைப்பான்
துயரால்
நாலு தலையை நிமிர வைப்பான்
நம்
முத்தலைச் செயலால்
இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாய்
இடரும் நம் இடரும்
அவனால்
இடம்பெயரும் என்பது
ஒருதலை.
அத்தகு பெருமை வாய்ந்த
பெருமான் பேரால்
உள்ள புராணங்களில் - உ
சந்த புராணம் - இந்தக்
கந்த புராணம் - இதுவே நமது
சொந்த புராணம்.
கால வேகங் கருதித்
கையடக்கமாகச்
கருக்கித் தருகிறோம்;
ஒடிவரும் கங்கையைச் சிறு
உத்தருணியில் உகுப்பதைப்
போல்.

வருடம் அறுபதுக்கு முன்னே
வாரி வழங்கிய காதை. அதனை
வாசிக்க கேட்க
வரையிலா இன்பம்
வருடும் நம்மிரு காதை.
விரிவான கந்தபுராணம்
விரைவில் வெளிவரும் - அந்த
ஆனை வரவை அறிவிக்கும்
மணியோசையே
தேனை நிகர்த்த
இச்சிறுநூல். இத்துடன்
கந்தர் கலிவெண்பாவும்
முதல்வன் புராண முடிப்பும்
முடிவில் வருகின்றன - நம்
மனுபந்தம் மாற்றும்
அனுபந்தமாக.
இந்நூலில்
வாழ்வியற் கருத்துக்களை வாரி
வழங்கியுளார் ஆனந்த வாரி.
உணர்வுடன்
ஓதிடும் ஒவ்வொரு வாய்க்கும்
உயர்நிலை உறுதியாய் வாய்க்கும்.

நம்பிக்கையுடன்

தீபா மயிலப்பன்

முருகா

கந்த புராணம்

காப்பு

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர விண்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

நூற்பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனில் சேர்வர்
அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேல்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித்து ஒது வோரே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க; மலிவளஞ் சுரக்க ; மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க; குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க;
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க; நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலக மெல்லாம்.

தட்ச காண்டம்

தட்சன்:

பிரமதேவருடைய புதல்வர்கள் பதின்மரில் மூத்த
புதல்வன் தட்சப் பிரஜாபதி. இவன் பிரமதேவருடைய
கட்டை விரலில் பிறந்தவன்.

ஒரு நாள் தட்சன் தன் தந்தையைப் பார்த்து, “முழுமுதற் கடவுள் யார்?” என்று வினவினான்.

பிரமதேவர், “மூவருக்குந் தேவருக்குந் தனிப்பெருந் தலைவர் சிவபெருமானேயாகும். சிவமூர்த்தி ஒருவரே பதி; ஏனைய யாவரும் பசுக்கள். அதனால், அவர் பசுபதி எனப் பேர் பெற்றார். நீ சிவத்தை வேண்டித் தவத்தைச் செய்க; உய்க!” என்றார்.

பதியரன் பாசந் தன்னில் பட்டுழல் பசுநாம் என்றே
விதியொடு மறைகள் கூறும் மெய்ம்மையைத் தெளிய
வேண்டின்

இதுஎன வுரைப்பன் யாங்கள் இவ்வசி யற்ற ஈசன்
அதிர்கழல் அருச்சித் தேத்தும் ஆலயம் பலவுங் காண்டி.

சிவ பரத்துவத்தைப் பிரமதேவர் கூறக் கேட்ட தட்சன் சிவபெருமானைக் குறித்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவஞ்செய்தான். சிவபெருமான் அவனுக்குக் காட்சி யளித்தார். தட்சன், மாலயனாதி வானவர்கட்குத் தான் தலைமையாக விளங்கவும், இறவா வரமும், சிவசக்தி தனக்குப் புதல்வியாகவும், மகாதேவர் மருமகராகவும், இங்ஙனம் பல வரங்களைப் பெற்றான்.

தட்சபுரி என்ற நகரை நிறுவி, தேவரும் மற்ற யாவரும் வந்து தன்னை வணங்கத் தனிச் செங்கோல் செலுத்தி அரசு புரியலாயினான். வேதவல்லி என்பவனை மணந்துகொண்டான். ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அப்புதல்வர்கள் நாரத முனிவருடைய உபதேசத்தால் சிவத்தை வேண்டித் தவத்தைச் செய்து வீடு பெற்றார்கள். தட்சன் மீண்டும் ஆயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றான். அவர்களும் நாரதரது உபதேசத்தால் தவஞ் செய்து சிவபதம் பெற்றார்கள். தன் புதல்வர்கள் தனக்குப் பயன்பெறாமல் செய்த நாரதரைக் கண்டு, வெகுண்டு “நிலை பேறில்லாமல் மூவுலகிலும் திரிந்து உழல்க” என்று சபித்தான்.

சந்திர சாபம்

தட்சன் ஆண் மக்களைப் பெறமாட்டேன் என்று எண்ணி, ஐம்பது பெண்மணிகளைப் பெற்றான். பத்துப் பெண்களைத் தருமதேவதைக்கு ஈந்தான். பதின்மூன்று புதல்வியரைக் காசிபருக்கு நல்கினான். கார்த்திகை முதலிய இருபத்தேழு புதல்வியர்களைச் சந்திரனுக்குத் தந்தான். அழகில் மிக்க அம்புலி, இளையாளாகிய உரோகினியிடம் மிகுந்த காதல் வைத்துப் பிற மனைவியரைப் புறக்கணித்து வாழ்ந்தான். அதனையறிந்த தட்சன் வெகுண்டு நாளுக்கொரு கலையாகத் தேய்ந்து மாய்ந்து போகும்படிச் சந்திரனைச் சபித்தான்.

அத்திரிக்கும் அநசூயைக்கும் மகனாகிய சந்திரன் தட்சனுடைய கோபத்தால் பிறந்த சாபத்தால் கலைகள் தேய்ந்து ஓய்ந்தான். ஒரு கலையுடன் ஓடிப் புகலிடம் நாடினான். இயமன், இந்திரன், அயன், அரி அனைவரும் தட்சனுக்கு அஞ்சி அவனுக்கு அபயந் தர மறுத்தார்கள். சந்திரன் கயிலைமலை யடைந்து கண்ணுதற் கடவுளிடம் தஞ்சம் புகுந்தான். அஞ்சி, வந்த சந்திரனுடைய எஞ்சியிருந்த ஒரு கலையைச் சென்னியிற் சூடி, நாளும் ஒவ்வொரு கலையாக வளரவும், தட்சன் சாபத்தின்படி தேய்வுமாக அருள் புரிந்தார்.

பாவங்களில் மிகவும் கொடிய பாவம் மனைவிக்குச் செய்யுந் துரோகம். ஆதலால், தம் தலையில் உள்ள கலை மட்டும் வளராமல், புறத்தேயுள்ள மதி வளரவும், உலகில் உள்ள மக்கள் தம் தம் மனைவியர்க்கு இம்மாதிரி துரோகம் புரியாமல் உய்ய வேண்டிச் செய்தருளினார். இதனால், புறத்தே உள்ள சந்திரன் வளர்ந்து தேய்வான். சிவமூர்த்தியின் சென்னியில் உள்ள சந்திரன் வளராத பிறைமதியாகவே யிருப்பான்.

இதனால், நம்பி வந்த அபலையான வாழ்க்கைத் துணைவியான தரும பத்தினிக்கு ஆண்கள் அல்லல்

செய்யக்கூடாது என்ற அறம் வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது. உய்த்துணர்க.

சிவபெருமான் திருவடியில் வீழ்ந்தோர் அவருடைய சிரத்தின்மேல் வணங்கும் பதம் பெறுவர் என்பதும் இதனால் விளங்குகின்றது.

தன்னால் சபிக்கப்பெற்ற சந்திரனுக்குக் கண்ணுதற் கடவுள் தண்ணருள் புரிந்ததை அறிந்த தட்சன் சிவமூர்த்தியின்மீது சீற்றங் கொண்டான். இறைவனை இகழ்ந்தான். புலகர் என்ற முனிவர் தட்சனைப் பார்த்து, “தட்சனே! சிவனைப் பகைத்து வாழ்ந்தார் ஒருவருமில்ர். சிவமூர்த்தி கருணையங்கடல், அபயம் என்றார்க்கு அருள்புரியும் அண்ணல். தன்பால் தஞ்சம் புகுந்த சந்திரனைக் காத்தருளினார். நீ சினந்தணிந்து சிவனைப் பணிந்து வாழ்க” என்றார். அதனால், அவன் சினம் அடங்கி அரசு புரிந்து வந்தான்.

தாட்சாயணி அவதாரம்

சிவபெருமான் தட்சனுக்குச் சிவசக்தி புதல்வியாக வரந் தந்ததை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அம்பிகை அரனாரது ஆணையால் யமுனை நதியில் ஒரு வெண் தாமரையில் வெண்சங்கு வடிவுடன் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்.

மாசி மகத்தன்று யமுனா நதியில் நீராட தட்சன் வந்தான். அச் சங்கினை எடுத்தான். அது அழகிய பெண் குழந்தையாயிற்று. அம்பிகையே தன் தவத்திற்கிரங்கி மகளாக வந்தாள் என்று எண்ணி தட்சன் அகமகிழ்ந்தான். வேதவல்லி, தாட்சாயணி யென்று பேர் சூட்டி வளர்த்தாள். அம்பிகை அரனாரை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்தார். தவத்தைச் செய்யுந் தாட்சாயணியிடம் ஆலமுண்ட நீலகண்டர், அந்தணராய் வந்து, பின்னர் தமது திருமேனி தரிசனம் தந்தருளினார். தட்சன்

அதனையறிந்து சிவபெருமானுக்குத் தாட்சாயணிக்கும் திருமண ஏற்பாடுகள் செய்தான். திருமணச் சடங்குகள் முடிந்தவுடன் சிவபெருமான் மறைந்தருளினார். தட்சனுக்கு ஏமாற்றம். மீண்டும் தாட்சாயணி தவஞ் செய்தார். கயிலாயநாதர் தாட்சாயணிக்குக் காட்சி தந்து விடைமீது அமர்த்திக் திருக்கைலையை யடைந்தார்.

தட்சன் சீற்றம்

தட்சன், இறைவன் தன்னை மதியாது தன் மகளை அழைத்துச் சென்றது முறையன்று என்று கருதினான். ஒரு நாள் தட்சன் கயிலைமலை சென்றான். தருக்குற்றுத் தலை நிமிர்ந்து சென்ற அவனைப் பூதகணங்கள் உள்ளே புகவொட்டாமல் தடுத்தார்கள். சேட்டை மிகுந்த குரங்குகள் உண்டதுபோல், தட்சன் மேலும் சீற்றமடைந்து நாணிக் கோணி தன்னகஞ் சேர்ந்தான். சிவபிரானை நிந்தித்தான். அரனாரையும் அம்பிகையையும் யாரும் வந்திக்கலாகாது என்று கட்டளையிட்டான்.

பிரமதேவர் செய்த ஒரு வேள்வியில் அந்தி வண்ணருக்காக நந்திதேவர் எழுந்தருளினார். அதைக் கண்டு தட்சன் சினந்து சிவ நிந்தை செய்தான்.

திருநந்திதேவர் கொதித்து, சிவபிரானை விலக்கி வேள்வி செய்வோரின் தலை அறுபடவும், தட்சனுடைய தலைபோய் இழிந்த தலை உண்டாகவும், அவனை அடுத்த அமரர்கள் ஒருநாள் இறந்து மீண்டும் எழவும், அளவற்ற காலம் சூரபன்மனால் துன்பக்கடலில் மூழ்கவும் சாபங்களையிட்டுக் கயிலை சேர்ந்தார். பிரமன் யாகத்தை இடையிலேயே நிறுத்தினான். திருநந்திதேவருடைய சாபத்திற்கு அஞ்சித் தேவரும் யாவரும் வேள்வி செய்தாரில்லை.

தட்ச யாகம்

கனகலம் என்ற இடத்தில் தட்சன் ஒரு வேள்வி செய்ய ஆயத்தம் செய்தான். அவன் அழைப்புக்கு இணங்கி அனைவரும் அங்குக் கூடினார்கள். அகத்தியர், சனகாதி முனிவர்கள், துர்வாசர், பராசரர், அத்திரி, வசிஷ்டர், பிருகு, ததீசி என்ற இவர்கள் தட்ச யக்ருத்தை இகழ்ந்து வராதிருந்தார்கள்.

ததீசி முனிவர் தட்சனிடம் சென்று சிவபரத்து வத்தைக் கூறி, உய்யும் நெறியை உறுதியுடன் உபதேசித்தார். ஓட்டைப் பாணையில் நீர் நில்லாதது போல், அழிவு காலம் நெருங்கியிருந்த தட்சன், திருந்தினானில்லை. “சிவன் பித்தன்; பேயோடாடி; சுடலைவாசன்; ஆமையோடு, பாம்பு, எலும்பு, அயன் மண்டையோடு, சாம்பல், பன்றிக் கொம்பு, இவைகளை யணிந்தவன்; மானேந்தி; மழுவேந்தி; பிச்சையெடுப்பவன்; நான் சிவனை மதியேன்; துதியேன்” என்று கூறிப் பலவாறு இகழ்ந்தான். ததீசி முனிவர் தகுந்த பிரமாணங்களுடன் “அவை யாவும் சிவபிரானுடைய கருணைத்திறமே யாகும்” என்று கூறிக் கயமுகனைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கணபதியைத் தோற்றுவித்த வரலாற்றையும், கணேசர் மூலம் திருமாலின் சாபம் நீங்கிய வரலாற்றையும் கூறினார். தட்சன் ததீசி முனிவருடைய அறவுரையை ஏற்றுக்கொள்ளாது, அரனாருக்கு அவிர்ப் பாகம் அளிக்க மறுத்தான்; ததீசி முனிவர் கோபங் கொண்டு தட்சனையும் அவனை அடுத்தவர்களையும் அழிக என்றும், அங்குக் குழுமியிருந்த அந்தணர்களை நோக்கி, தட்ச யாகத்தில் கலந்து கொண்ட அவர்களை, சிவபிரானையும், சிவனடியாரையும் திருநீற்றையும் உருத்திராட்சத்தையும் இழந்து; மண்ணில் பிறந்து இறந்து, நற்கதி பெறாமல் வேதத்துக்குப் புறம்பாக வாழுமாறு சாபமிட்டு நீங்கினார்.

தட்சனுக்குப் பல துர்நிமித்தங்கள் உண்டாயின.

‘முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டது விடா’ என்றபடி அஞ்சாது வேள்வியைச் செய்யலுற்றான். நாரதமுனிவர் மூலம் அம்பிகை இதனையறிந்து தன் தந்தை புரியும் வேள்வியைக் காண விழைந்தார். மதியாதவன் இடம் போவது தக்கதன்று என்று மகாதேவர் தடுத்தார். தாட்சாயணி இறைவனை மீண்டும் வேண்டி விடையின் கண் ஊர்ந்து யாக சாலையை யடைந்தார். தட்சன் எம்பிராட்டியைக் கண்டு கனன்று கண்ணுதலை யிகழ்ந்தான். தேவி தன் ஆவியனைய அரனாரை யிகழ்ந்தது கண்டு, வெகுண்டு, “உன் வேள்வியில் பேய் நடமாடக் கடவது; உன் வேள்வி அழிக” என்று சபித்துவிட்டுக் கயிலையை யடைந்தார்.

வீரபத்திரர்

உமாதேவியார் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி, ஓராயிரஞ் சிரங்களும், ஈராயிரம் கரங்களுமுடைய அகோர வீரபத்திரக் கடவுளைத் தனது அனற்கண்ணிலிருந்து சிவபெருமான் தோற்றுவித்தார். தேவியின் கோபக் கனலில் பத்திரகாளி தோன்றினாள். சிவனாரின் ஆணையின் வண்ணம் வீரபத்திரரும் பத்ரகாளியும் பூத கணங்கள் புடைசூழ வேள்விச் சாலையை யடைந்தார்கள். சிவமூர்த்திக்கு உரிய அவிர்ப்பாகத்தைக் கேட்டார் வீரபத்திரர். தட்சன் மறுத்தான். ஊழின் வலியால் உம்பர்கள் தட்சனுக்கு உடன்பட்டிருந்தார்கள்.

வீரபத்திரர் சந்திரனைத் தேய்த்தார். தேவர்களை மாய்த்தார். பகலவன் பல்லைத் துண்டித்தார். திருமாலைக் கண்டித்தார். பின்னர், தட்சன் தலையைத் துணித்துத் தீயில் இட்டு அக்கினியிடந் தந்து உண்பித்தார். திருமால் துதிசெய்தார். தட்ச யக்கும் அழிந்தது.

அங்கே இடபவாகனத்தில் இறைவர் எம்பிராட்டியுடன் எழுந்தருளினார். சீற்றந் தணிந்த தேவி, ஆவி

நீங்கியோரை உய்விக்குமாறு வேண்டினார். ஓர் ஆட்டின் தலையைத் தட்சனுடைய உடலில் பொருத்தி அவனையும் உய்வித்தார். “சிவமா? பரம்பொருளா?” என்று கர்வமுடன் ஆட்டுதலையையுடைய அவன் ஆட்டுத் தலையை யடைந்தான். நான்முகன் நல்லுரை நவின்றான். திருமாலும் தானும் அரனாரது அடிமுடி தேடிய வரலாற்றை உரைத்தான்.

நல்லறிவு பெற்ற தட்சன் தந்தையை வணங்கிக் காசி மாநகரை யடைந்து கங்கைக் கரையில் மணிகர்ணிகைக்கு அருகில் ஒரு கோயிலைப் புதுக்கிச் சிவலிங்கம் அமைத்துச் சிவாகம விதிப்படி ஆயிரம் ஆண்டுகள் வழிபட்டான். சிவபெருமான் அவனுடைய பாவங்களை யெல்லாந் தொலைத்துத் தமது பூதகணங்கட்கெல்லாம் தலை வனாக்கினார். திருமால் திசைமுகன் இந்திரன் சந்திரன் முதலியவர்கள் ஆங்காங்குச் சிவபெருமானை நேசித்துப் பூசித்துச் சிவனருள் பெற்றார்கள்.

தட்ச காண்டம் முற்றிற்று

உற்பத்திக் காண்டம்

பார்வதி தோற்றம்

திருக்கயிலாய மலையில் பரங்கருணைத் தடங் கடலாம் பரசிவமூர்த்தி அம்பிகையுடன் நவமணித் தவிசில் வீற்றிருந்தார். அச்சமயம் அம்பிகை அரனாரை அஞ்சலி செய்து, “கருணைக்குன்றே! தேவரீரை அவமதித்த தட்சன் வளர்த்த இவ்வுடம்பையும் அவனுடைய மகள் தாட்சாயணி என்ற நாமத்தையும் சுமக்க அஞ்சுகின்றேன். இவற்றை விலக்க எனக்கு அனுமதி தரவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

இறைவன் புன்முறுவல் பூத்து, “தேவி பெண்குலம் உய்யும் பொருட்டு நீ இதனை எண்ணினை போலும்; நீ உத்தமி. உன்னைப் புதல்வியாகப் பெறும் பேறு கருதி

இமவான் பலகாலம் தவம் புரிந்துகொண்டிருக்கிறான். அவன்பால் மகளாகத் தோன்றித் தவஞ்செய். உன்னை நாம் திருமணம் செய்து உலகம் உய்யத் திருவருள் புரிவோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

தேவியின் திருவுருவம் காற்றில் கற்பூரம் கரைவது போல் கரைந்தது. மலையரையன் மாதவம் புரிந்து கொண்டிருந்த இமாசலத்தின் மேற்பால் பத்மை என்னும் பொய்கையில் ஒரு தாமரை மலரில் பசங் குழவியாகத் தோன்றினார். அங்கு அருந்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த இமவான் இக்குழவியைக் கண்டான்; ஆனந்தங் கொண்டான். அத்தெய்வத் திருவை எடுத்தான். தன் மனைவி மேனையிடம் கொடுத்தான். அவள் கும்பிட்டுப் பெற்றாள்.

மேனை தாலாட்டிச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பார்வதி என்று பேர்கூட்டி வளர்த்தாள். அம்பிகை ஐந்து ஆண்டுகள் நிறைந்தபின் தந்தையைப் பார்த்து, “அப்பா! நான் சிவத்தை வழிபட்டுத் தவத்தைச் செய்வேன்” என்றார். இமவான், “குழந்தாய்! எழுபது ஆண்டுகள் நிறைந்த வர்க்கும் தவத்தில் ஊக்கம் எழுவதில்லை. நீ சிறு பெண். தவஞ் செய்ய உன் இளம் உடம்பு தாங்காது; வேண்டாம்” என்றான்.

பார்வதி, “தந்தையே! தவந்தான் உயிர்க்கு உறுதி செய்யும். ஆதலால், காதலால் கறைமிடற்றுக் கடவுளை நோக்கி மாதவம் புரிவேன்” என்றார். இனிய நதிக்கரையில் பூஞ்சோலையில் தவச்சாலையமைத்துத் தந்தான். விஜயை என்ற பாங்கி பணிவிடை புரிய, பார்வதி பரமசிவத்தைப் பக்தியுடன் பூசித்து அருந்தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது சதுர்முகனது புதல்வர்களாகிய சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனக்குமாரர் என்ற நால்வர்களும் நான்கு மறைகளையும், ஆறு அங்கங்களையும் ஓதியும் ஒருமைப்பாடு பெறாது உள்ளம் உலைந்து திருக் கயிலையை யடைந்தார்கள். இறைவனை இறைஞ்

சினார்கள். “தேவ தேவ! உள்ளம் ஒடுங்கி இன்ப வெள்ளத்தில் அழுந்தும் வகையை உபதேசிக்க வேண்டும்” என்று முறையிட்டார்கள். புரமெரித்த புண்ணியமூர்த்தி திருநந்தி தேவரிடம் மன்மதனையன்றி வேறு யாரையும் உள்ளே வர அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று பணித்துக் கல்லாலின் புடையமர்ந்து, எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து, சின்முத்திரை காட்டி மோனநிலையில் இருந்தார்.

காம தகனம்

சிவபெருமான் ஒரு கணம் இருந்தது, அவர்கட்குப் பல யுகங்கள் கடந்தன. சிவமூர்த்தி யோகியாகி இருந்ததனால் உலகம் யாவும் போகம் இன்றித் துயருழந்தன.

கடுந்தவஞ் செய்து கண்ணுதற் கடவுளிடம் எண்ணுதற்கரிய பலப்பல வரங்கள் பெற்று உரம் பெற்ற சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆட்சி புரிந்தான். மாலயனாதி வானவர்களை அடக்கிக் கடுமையான கொடுமைப்படுத்தினான். வான் சுமந்த தேவர்கள் மீன் சுமந்தார்கள். தேவேந்திரன் மைந்தனாகிய ஜயந்தனும், தேவர்களும், தேவமாதர்களும் சிறையில் கிடந்து வேதனைப் பட்டார்கள்.

சூரபன்மனுடைய கொடுமை பொறுக்க மாட்டாத இந்திரன் மேரு மலையில் பெருந் தவஞ் செய்தான். சிவபெருமான் அவன் முன் தோன்றி, “தட்சனது வேள்வியில் கலந்துகொண்ட பாவத்தால் இத்துயர் விளைந்தது. இனி, நம்மால் தோன்றுங் குமாரனால் சூராதியவுணர் வேரோடு தொலைவர்” என்று அருள் பாலித்தார்.

துன்பத்தால் துடிக்கும் தேவர்கள் பிரமதேவரையடுத்தார்கள். பிரமதேவர் திருமாலை யடுத்தார். திருமால்,

“சிவமூர்த்தியின் யோகநிலை கலைந்தால் பார்வதி திருமணம் நிகழும்; குமாரர் தோன்றுவர்; சூர சம்மாரம் நிகழும்; எல்லா வில்லாளிகளும் அம்பு தொடுத்து ஒன்றை இரண்டாக்குவார்கள். என் மகன் மன்மதன் அம்பு தொடுத்து இரண்டை ஒன்றாக்குவான். அவனைச் சிவமூர்த்தியிடம் அனுப்புங்கள்” என்றார்.

பிரமதேவர் மன்மதனை அழைத்துச் சிவத்தின் தவத்தைக் கலைக்குமாறு ஏவினார். மன்மதன் நடுநடுங்கினான்கரும்புவில், சுரும்புநாண், அரும்பு பாணம் இவைகளுடன் கயிலை சென்று கண்ணுதல் மீது மலர்க்கணை தொடுத்தான். சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணினின்றும் வெளிப்பட்ட ஒரு தீப்பொறியினால் மன்மதன் நீறாயினான். ஆறாகிக் கண்ணீர் சொரிந்து இரதிதேவி புலம்பினாள். மாலயனாதி வானவர்கள் மன்மதன் எரிந்து கரிந்தது கண்டு பரிந்து, கயிலை சென்று எம்பிரான் திருமுன் தம் குறைகளைக் கூறி முறையிட்டார்கள்.

தேவதேவர், “நீவிர் அஞ்சற்க; பார்வதியை மணந்து குமாரனைத் தருவோம். சூரன் அழிவான்” என்று கூறி அருள் புரிந்தார், இரதியை நோக்கி, “பார்வதியின் திருமணத்தின்போது மன்மதனை எழுப்பித் தருவோம்” என்று மொழிந்தருளினார்.

பார்வதி திருமணம்

முக்கண்ணர் முதுமறையோனாகிப் பார்வதி தேவியிடம் சென்று அம்மையின் தவத்தின் உறுதியை உலகுக்கு உணர்த்தினார். சங்கர மகாதேவர் சப்த முனிவர்களை மணம் பேசுமாறு அனுப்பினார். ஏழு முனிவர்களும் இமவானிடம் வந்து இமயவல்லியை ஈசனுக்குத் திருமணஞ் செய்து தருமாறு கூறினார்கள். மேனை சிறிது தயங்கினாள். இமவான் திருமணத்துக்கு

இசைந்து இறைவனிடம் ஏகிப் பங்குனி உத்தர நன்னாளில் திருமணம் புரிந்து கொள்ள எழுந்தருளுமாறு வேண்டினான். எம்பிரான் இசைவு பெற்று மீண்டான். அகில உலகுக்குத் திருமண ஒலை அனுப்பினான்.

சிவபெருமான் பங்குனி உத்தரத்தன்று சகல கணங்களும் புடைகுழ இமாசலத்துக்கு எழுந்தருளினார். அப்போது தென்புலந் தாழ்ந்து வடபுலம் உயர்ந்தது. சமப்படுத்தும் பொருட்டு அகத்திய முனிவரைப் பொதியாசலத்துக்கு அனுப்பினார். பரம பிதாவாகிய பரமசிவம் பார்வதியைத் திருமணஞ் செய்து எல்லாருக்கும் இன்னருள் புரிந்தார்.

மன்மதனை எழுப்பி இரதிக்கு மட்டும் உருவத் துடனும் ஏனையோருக்கு அருவத்துடனும் இருக்குமாறு பணித்தருளினார். எல்லாருக்கும் அருள் புரிந்து இறைவன் அம்மையுடன் மகா கயிலாயம் அடைந்தார்.

முருகவேள் திருவவதாரம்

இறைவன் இறைவியைத் திருமணஞ் செய்து கொண்ட பின்னரும், குமாரக் கடவுள் தோன்ற வில்லையே என்று உள்ளங் கவன்ற உம்பர்கள் நம்பனிடம் நணுகி, அழுது தொழுது, “ஐயனே! வெய்ய சூரனால் நையலானோம். குமார மூர்த்தியைத் தந்தருளும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அரனார் தமது ஐந்து முகத்தோடு அறிஞர் சிந்திக்குந் தொல்லைத் திருமுகமான அதோ முகத்துடன் அமரருக்கு ஆறுதலையளிக்க ஆறு தலையுடன் காட்சியளித்தார்.

ஆறு நெற்றிக் கண்களிலிருந்து ஆறு அருட் பெருஞ்சோதிகள் தோன்றின. அந்த அனலின் வெப்பத்துக்கு ஆற்றாத அமரர்கள் அஞ்சியோடினார்கள். அம்பிகையும் அஞ்சி ஓடினார். நடுக்கடலில் கப்பலின் கொடிமரத்தில் தங்கியிருக்கும் காகங்கள், மாலுமி

தடியெடுத்து ஓச்சப் பறந்துசென்று போக்கிடமின்றி மீண்டும் அக் கப்பலை யடைவதுபோல், ஓடிய உம்பர்கள் மீண்டும் இறைவன்பால் வந்து தஞ்சம் புகுந்தார்கள்.

இறைவன் இமையவர்க்கு அபயமளித்து, ஒரு திருமுகத்துடன் எழுந்தருளி, அந்த ஆறு அருட்சுடர்களைச் சுருக்கி, அவைகளை வாயுதேவன்பால் வழங்கினார். அவன் தாங்கவொண்ணாது தவித்தான். அக்கினிதேவனிடம் அளித்தார். அக்கினியும் சுமக்க மாட்டாது கங்கையில் விடுத்தான். கங்கையும் வறண்டது. கங்கை இமயமலைச் சாரலில் சரவணப்பொய்கையில் சேர்த்தாள். பிரமாதி தேவர்கள் அங்குச் சென்று சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

அந்த அருட்சுடர்கள் ஒன்றுபட்டுக், கருணை பொழிகின்ற ஆறு திருமுகங்கள், பன்னிரு திருத்தோள்கள், பதினெட்டுத் திருக்கண்களுடன் உலகம் உய்ய முருகவேள் திருவவதாரஞ் செய்தருளினார்.

அருவமும் உருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி ஆகக் கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன் னிரண்டும் கொண்டே

ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய.

திருமாலின் கட்டளையால் கார்த்திகை மாதர் அறுவரும் எடுக்க, அறுவருக்கும் ஒவ்வொரு குழந்தையாக ஆனார்.

“உவகையொடு கிர்த்திகையர் அறுவருமெடுக்க அவர் ஒருவர்ஒரு வர்க்கவனொ ரோர்புத்ர னானவனும்”

-திருவகுப்பு

நவவீரர் தோற்றம்

நெருப்புப் பொறிகளின் வெம்மையைக் கண்டு ஓடிய உமையம்மையின் பாதச் சிலம்பிலிருந்து ஒன்பது சக்திகள்

தோன்றினார்கள். அரனாருடைய அருட்பார்வையால் நவவீரர்கள் தோன்றினார்கள்.

மாணிக்கவல்லியின்பால் வீரவாகுதேவரும், தரளவல்லியிடம் வீரகேசரியும், புஷ்பராகவல்லியிடம் வீரமகேந்திரரும், கோமேதகவல்லியிடம் வீரமகேசரும், வைடுரியவல்லியிடம் வீரபுரந்தரரும், வச்சிரவல்லியிடம் வீரராக்கதரும், மரகதவல்லியிடம் வீரமார்த்தாண்டரும், பவளவல்லியிடம் வீராந்தகரும், நீலவல்லியிடம் வீரதீரரும் உந்தித் தாமரையில் உதித்தார்கள். நவசக்திகளின் வியர்வையில் இலட்சம் வீரர்கள் தோன்றினார்கள். சிவபெருமானுடைய ஆணையினால் நவவீரர்கள் கந்த வேளுக்குத் தம்பியராகவும் ஏனைய இலட்சம் வீரர்கள் பரிசனர்களாகவும் இருந்து பணிபுரிந்தார்கள்.

சிவமூர்த்தி சிவகாமியுடன் சரவணப்பொய்கையை யடைந்தார். அம்பிகை ஆறு சிறார்களையும் அன்புடன் எடுத்து அணைத்ததும் ஆறு திருமேனிகளும் ஒன்று பட்டன. குன்றவில்லி குமாரக்கடவுளை உச்சி மோந்து திருஞானப்பாலை ஊட்டினார். முருகவேள் உண்ட எச்சிற்பாலில் சிறிது சிந்திச் சரவணப் பொய்கை நீரில் கலந்தது. அதைப் பருகிய ஆறு மீன்கள் ஆறு சிறார்களாகிப் பணிந்தார்கள். பராசர குமாரர்களாகிய தப்தர், அநந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்ரபாணி, மாலி என்ற அந்த அறுவர்களும் இளம்பருவத்தில் குளத்தைக் கலக்கி விளையாடி, மீன்கள் இறக்குமாறு செய்தமையால் பராசரர் சாபத்தால் மீன்களாகித் துயருற்றார்கள். முருகன் எச்சில் பாலால் சாபமும் பாபமும் நீங்கப் பெற்றார்கள். சிவபிரான் ஆணையால் திருப்பரங்குன்றம் போய்த் தவஞ்செய்து முருகன் அருள் பெற்றார்கள்.

திருக்கயிலாயமலையில் சத்தாகிய சிவத்துக்கும் சித்தாகிய உமைக்கும் இடையில் ஆனந்தமாகிய முருகவேள் அமர்ந்திருந்தார். அது சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம்.

விசுவருபம்

முருகவேள் பல திருவிளையாடல்கள் புரிந்தார். அதி விசித்திரமான அற்புதங்களைச் செய்தார். அவரைச் சிறுவர் என்று எண்ணிய இந்திராதி தேவர்கள் விளக்கில் விழும் விட்டில் பூச்சிகளைப்போல் ஆண்டவனை எதிர்த்து மாண்டார்கள். தேவகுரு துதி செய்தார். கந்தவேள் கருணைமழை பொழிந்தார். இறந்த இமையவர்கள் உய்ந்தார்கள். வியாழ பகவான் இவர்தான் பரம்பொருள் என்று காட்டினார். ஆசாரியர் காட்டினால்தானே இறைவனை யறிய முடியும்? வானவர் முருகனை உருகிய உள்ளத்துடன் வணங்கி வாழ்த்தினார்கள்.

“கந்தநம ஐந்துமுகர் தந்தமுரு கேசநம கங்கை உமைதன்
மைந்தநம பன்னிருபு யத்தநம நீபமலர் மாலை புனையும்
தந்தைநம ஆறுமுக ஆதிநம சோதிநம தற்ப ரமதாம்
எந்தைநம என்றும்இளை யோய்நமகு மாரநம”

என்று தொழுதார்கள்.

முருகவேள் தேவர்களுக்குத் திருவருள் புரிந்து திருப்பெருவடிவைக் காட்டியருளினார். விசுவருபத்தைக் கண்டு விம்மிதம் அடைந்த விண்ணவர்கள், கயிலையின் ஒருபுறமுள்ள குன்றில் தேவதச்சனால் ஆக்கிய மணி மண்டபத்தில் இளம்பூரணனை எழுந்தருளச் செய்து தேவசேனாபதியாக அபிஷேகம் புரிந்தார்கள். அந்த வெற்பு கந்தகிரியெனப் பேர்பெற்றது.

அஜ வாகனம்

நாரத முனிவர் புரிந்த வேள்வியில் மந்திர மாறுபாட்டால் ஒரு செம்மறி ஆட்டுக்கடா தோன்றியது. அது விண்ணுலகத்தையும் மண்ணுலகத்தையும் பொடியாக்கியது. அமரர் ஆறுமுகப் பெருமானை அடைக்கலம் புகுந்தார்கள். எம்பிரான் வீரவாகுதேவர்

மூலம் ஆட்டுக்கடாவை யடக்கி வாகனமாகக் கொண்டார்.

பிரமதேவன் சிறை

ஒருநாள் சுயிலாயநாதரை வழிபட வந்த பிரம தேவன் செருக்குடன் சென்றான். பெருமான் பிரமனை அழைத்து ஓம் என்ற பிரணவத்திற்குப் பொருள் யாது என்று வினவினார். அயன் அறியாது திகைத்தான். அயனைத் திருவடியால் உதைத்து, அவன் தலையில் குட்டி, தமது பரிசனங்களால் கந்தவெற்பில் விலங்கிட்டுச் சிறையில் இட்டார். தாமே படைப்புத் தொழிலைச் செய்வாராயினார். சிவமூர்த்தி வந்து கூறியதனால் பிரமனை விடுதலை செய்தார். பிரணவத்தின் பொருளைப் பிதா வினவ, அவருடைய திருச்செவியில் உபதேசித்தார். பின்னர், அகத்தியர் விரும்பிக் கேட்க அகத்தியருக்கும் உபதேசித்தார்.

திருமாலின் கண்களில் தோன்றிய அமிர்தவல்லி சுந்தரவல்லி என்ற இரு கன்னியரும் பன்னிருகைப் பரமனைத் திருமணஞ் செய்து கொள்ள விரும்பிச் சரவணப் பொய்கையில், நீராடி, நீறாடி, ஒருமையுடன் பன்னிரு ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தார்கள். முருகவேள் அவர்கள்முன் தோன்றி “மூத்தவள் தேவராஜ குமாரி யாகவும், இளையவள் வேடராஜ குமாரியாகவும், பிறந்திருங்கள். சூராதியவுணரைத் தொலைத்தபின் மணந்தருளுவோம்” என்று கருணை புரிந்தார்.

பரமன் பணித்தவாறு, அமிர்தவல்லி தானே ஒரு குழந்தை வடிவுடன் இந்திரன்பால் சென்றாள் அவன் தன் ஐராவத யானையிடம் ஒப்புவித்தான். தேவயானை மனோவதி நகரத்தில் வளர்த்தது. அதனால், அம்மடந்தை தெய்வ யானை யென்று பேர்பெற்றாள். இளையாளாகிய சுந்தரவல்லி, நிலவுலகிலே தொண்டை நன்னாட்டில்,

மேற்பாடிக்கு அருகில் உள்ள வள்ளிமலையில் இருந்து அருந்தவம் புரிந்தாள்.

வேல்பெற்று விடைபெறுதல்

அசுரர் கொடுமையால் வாடிய அமரர்கள் கயிலைமலை வந்து கண்ணுதற் கடவுள் திருமுன் கண்ணீர் வடித்து வேண்டிக் கொண்டார்கள். சிவ மூர்த்தி தமக்கும் இமயக்கொடிக்கும் இடையில் எழுந்தருளியுள்ள கந்தவேளைப் பார்த்து, “நீ சென்று உலகங்களை அலைத்து வரும் சூரனைக் குலத்துடன் தொலைத்து தேவர் சிறைமீட்டு அருள் செய்” என்று கூறிப் பதினோர் உருத்திரர்களைப் பதினோர் ஆயுதங்களாகத் தந்து, படைக்கல நாயகமாகிய வேலாயுதத்தைப் படைத்துக் கொடுத்து, இலக்கத் தொன்பான் வீரர்களையும் இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களையும் தந்து, போருக்கு விடை தந்தனுப்பினார். பார்வதி முருகனையும், வேலையும் வாழ்த்தி யனுப்பினார்.

தாரக வதம்

வாயுதேவன் செலுத்தும் மனோவேகத் தேர்மீது படைகள் புடைசூழ செவ்வேள் சென்றார். இடையில் தாரகாசுரனுடைய மாயமாபுரம் விந்தகிரிச் சாரலில் எதிர்ப்பட்டது. “தாரகனை முதலில் கோறல் புரிக” என்று நாரதர் விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

வீரவாகுதேவர், “சூரன் தம்பியைக் கொல்ல அடியேனை அனுப்புதல் வேண்டும்” என்றார். வேலவர், “வீரவாகுவே! நீ ஆயிரம் பூதவெள்ளங்களுடன் செல்லுக; அசுர சேனையைக் கொல்லுக; தாரகனை வெல்லுக” என்று ஆசி கூறியனுப்பினார். வீரவாகுதேவர் தாரகனுடன் போர் புரிந்தார். தாரகன் மாயத்தில் வல்ல கிரவுஞ்சமலையில் இலக்கத் தொன்பான் வீரர்களை மயக்குவித்தான். கந்தவேள் போர்க்களத்தில் தாரகனைச்

சந்தித்தார்.

“முழுமதி யன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும்
விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரும்
அழகிய கரம்ஈ ராறும் அணிமணித் தண்டை யார்க்கும்
செழுமல ரடியுங் கண்டான் அவன்தவம் செப்பற் பாற்றோ?”

ஆறுமுக அண்ணல் தாரகனுடன் போர் புரிந்து
அவனையும் அவனுக்குத் துணைபுரிந்த மாயம் வல்ல
கிரவுஞ்ச மலையையும் வேலினால் அழித்தருளினார்.
வீரவாகு முதலியோர் உணர்வு பெற்று மீண்டார்கள், அது
சமயம் தாரகனுடைய மகன் அசுரேந்திரன் தன் சிறிய
பெரிய தந்தை சிங்கமுகனைக் காணச் சென்றிருந்தான்.
அதனால், அவன் பிழைத்தான். பின்னர், வந்து தந்தையின்
அறிவைக் கண்டு அலக்கணுற்றான். நிருதியின் புதல்வியும்
தாரகன் மனைவியுமான கவுரி என்பாள் தீக்குளித்து
மாண்டாள். அசுரேந்திரன் தன் பெரிய பிதாவான
சூரபன்மன்பால் சென்று நடந்ததை நவின்றான்.
சூரபன்மன் தம்பியின் மறைவு குறித்து வருந்தினான்.

குமார்க்கடவுள் தென்திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.
தந்தையார் எழுந்தருளிய தலங்கள் திருக்கேதாரம், காசி,
திருப்பருப்பதம், திருக்கச்சி, திருவருணை, திருத்தில்லை,
சீகாழி முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் காவிரியின்
கிளைநதியாகிய மண்ணியாற்றங்கரையில் சிவலிங்கம்
நிறுவி வழிபாடு செய்தார்.

இறைவன் மைந்தன்முன் தோன்றிச் சர்வசங்காரப்
படையைத் தந்தருளினார். குமார்க் கடவுள் வழிபட்ட அத்
திருத்தலம் திருச்சேய்ஞ்ஞலூர் என்று பேர் பெற்றது.
ஆறுமுகப் பெருமான் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத்
திருப்பரங்குன்றத்தைச் சேர்ந்தார். அங்குத் தவஞ்செய்து
கொண்டிருந்த பராசரருடைய பாலகர்கள் அறுவருக்கும்
அருள்புரிந்தார். தேவரும் பூதங்களும் புடைசூழ
கந்தநாயகன் செந்திலம்பதி வந்து, தேவதச்சன் செய்த

திருக்கோயிலில் எழுந்தருளினார்.

குமார்க்கடவுள் சூராதியவுணர்களின் வரலாற்றைக் கூறுமாறு பணித்தார். இந்திரனுடைய ஏவலால், வாக்கில் வல்ல தேவ குருவாகிய வியாழபகவான், கை கட்டி, வாய் புதைத்து நின்று, “முருகா! எல்லாம் உணர்ந்த உமக்கு அடியேன் கூறுவதா? தந்தை மைந்தனுடைய மழலை மொழியை விரும்பிக் கேட்பதுபோல் கேட்கின்றீர். சிறியேன் அசுரரது வரலாற்றை வகுத்துரைப்பேன்; கேட்ட ருளும்” என்று பயபக்தியுடன் சூரபன்மனது வரலாற்றைக் கூறலானார்.

உற்பத்திக் காண்டம் முற்றிற்று

அசுர காண்டம்

மாயை

காசிப முனிவருடைய புதல்வர்களாகிய அறுபத்தாறு கோடி அசுரர்களின் அரசன் அசுரேந்திரன். அவன் மனைவி மங்கலகேசி, சுரசை யென்ற புதல்வியைப் பெற்றாள். சுரசை அரச குருவாகிய சுக்கிராசாரியாரிடம் மாய வித்தைகள் அனைத்தும் பயின்றாள். அதனால், அவள் மாயை என்று பேர் பெற்றாள்.

கொடுமையே புரிந்து வந்த அறுபத்தாறு கோடியசுரர்களும், பிரம விஷ்ணுக்களின் கோபத்தாலும் தவ முனிவர்கள் சாபத்தாலும் மாய்ந்து ஒழிந்தார்கள்.

அசுரேந்திரன் மகளாகிய மாயையைப் பார்த்து, “மகளே! நம் அசுரகுலம் அழிந்துவிட்டது. தவத்தில் வல்ல காசிப முனிவரை மயக்கி, அவர் மூலம் ஆற்றல் மிக்க புதல்வர்களைப் பெற்று நம் குலத்தைத் தழைக்கச் செய்” என்றான். மாயை காசிப முனிவரை மயக்கி அவர் மூலம் சூரபன்மன், சிங்கமுகன், தாரகன், அஜமுகி என்ற நால்வரையும், வேர்வையிலிருந்து இருநூறாயிரம்

வெள்ளம் அசுரர்களையும் பெற்றெடுத்தாள்.

காசிபர் மயல் தெளிந்து, கொடிய புதல்வர்களை உண்டாக்கியது குறித்து வருந்தினார். சூரபதி மைந்தர் கட்டுச், சைவ சித்தாந்த நுட்பங்களையும் மார்க்கண்டேயர் சரிதத்தையும் கூறிச் சிவத்தை நோக்கித் தவத்தைச் செய்யுமாறு மொழிந்தார்.

சூரன் வரம் பெறுதல்

மாயை மக்களைப் பார்த்து “நீங்கள் வீர வேள்வி செய்து சிவபிரானிடம் வரமும் உரமும் பெற்று அரசு புரியுங்கள். பதவிதான் முக்கியம்” என்றாள். சூரபன் மனாதியர் தாயின் கட்டளைப்படி வேள்வி செய்யப் புறப்பட்டார்கள். வழியில் சுக்கிரர் சந்தித்து அவர்கட்கு உபதேசித்தார்.

சூரபன்மன் கடுத்தவமும் கொடும் வீரயாகமும் புரிந்தான். சிவமூர்த்தி காட்சியளித்து 1008 அண்டங்களையும் 108 யுகம் ஆளும் வரமும், வச்சிர யாக்கையும் ஒரு நொடியில் உலகெங்கும் போய்வரக்கூடிய இந்திர ஞாலத்தேரும், சிங்க வாகனமும், பதினாயிரங்கோடி சேனைகளும் வழங்கி, “நம் சக்தியாலன்றி உம்மை மூவராலும் தேவராலும் வெல்ல முடியாது” என்று கூறிக் கருணை புரிந்தார்.

சூரன் ஆட்சி

சூரபன்மன் தென்கடலில் வீரமகேந்திர புரியை உண்டாக்கிப் பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன் முதலிய இமையவரை வென்று ஆட்சி புரிந்தான் அவன் தேவதச்சனது புதல்வியாகிய பதுமகோமளையை மணந்துகொண்டான். பாநுகோபன், அக்கினி முகாசுரன், இரணியன், வச்சிரவாகு என்ற நான்கு புதல்வர்களைப் பெற்றான். ஏனைய மனைவியரிடம் மூவாயிரம் புதல்வர்களையும் பெற்றான்.

வடகடலில் அசுர நகரத்தை யமைத்துச் சிங்கமுகாசுரன், இமயன் புதல்வியை மணந்து , அதிகுரனையும், பிற மனைவியரிடம் நூறு புத்திரர்களையும் பெற்றான்.

தாரகாசுரன் விந்தமலைச் சாரலிலே மாயா புரத்தையுண்டாக்கி, நிருதியின் மகள் கவுரியை மணந்து அசுரேந்திரனைப் பெற்றான்.

அஜமுகி, துர்வாசரை வலிதில் மருவி, வில்வலன், வாதாபி என்ற புதல்வர்களைப் பெற்றாள். இவர்கள் அகத்தியரை இடர்ப்படுத்தி அவருடைய கோபக் கனலால் மாய்ந்து ஒழிந்தார்கள்.

சூரபன்மன் தேவர்கள் யாவரையும் இடர்ப்படுத்தி ஏவல் கொண்டான். திருமால் அசுரர்கள் மனைதோறும் போய் எளிதில் வரந் தரவும், பங்கயன் பஞ்சாங்கம் பகரவும், சந்திரனும் சூரியனும் அந்தரத்து ஏகாமல் மண்ணில் ஏகவும், இந்திராதி இமையவர் மீன்பிடித்துச் சுமந்து கொண்டு வந்து கொடுக்கவும், வருணன் வீதியில் நீர் தெளிக்கவும், வாயு தெருக்கூட்டவும், அக்கினி அடுப்பில் விறகின்றி எரியவும், காலன் காலங்காட்டும் மணியடிக்கவும், ஏனைய வானவர் குற்றேவல் புரியவும் செய்தான்.

இந்திரன் சீகாழியில் மூங்கில் வடிவாய் நின்று தவஞ்செய்தான். இந்திரன் ஒரு நந்தவனம் அமைத்து மலர் பறித்திட்டு அந்திவண்ணக் கடவுளை ஆராதித்து வந்தான். அரக்கரது கொடுங்கோலால் மழையின்றி மலர்வனம் வாடியது. விண்ணவர் கோமான் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி, விநாயகர் குடகுமலையில் சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்த அகத்தியருடைய கமண்டலத்தைக் காகவடிவாய்ச் சென்று கவிழ்த்தார். அதனால், காவிரி பெருகி நாடு தழைத்தது. நந்தவனம் செழித்தது. இந்திரன் மகிழ்ந்து சிவபூசை செய்து வந்தான். அப்போது சில

அமரர்கள் அமரேசனை வணங்கிப் புலம்பினார்கள். அந்த அமரரை அழைத்துக் கொண்டு கயிலை சென்றான்.

தனியே விடப்பட்டிருந்த இந்திராணியை அங்கு வந்த அஜமுகி கண்டாள். அண்ணனுக்காக அவளைத் தூக்க முயன்றாள். மகாசாத்தாவின் ஏவலால் காவல் புரிந்த மகாகாளர் அஜமுகியின் கரங்களை வெட்டினார்.

இதனையறிந்த சூரபன்மன் பெருஞ் சீற்ற மடைந்தான். பானுகோபன் போருக்குச் சென்று, அமராவதி நகரைக் கொளுத்தி, இந்திரன் மைந்தனாகிய ஜயந்தனையும் மற்ற தேவர்களையும் தேவமாதர்களையும் சிறையில் அடைத்துப் பெருங்கொடுமை புரிந்துகொண்டிருந்தான்.

“ஐயனே! சூராதியவுணர்களைத் தொலைத்து, தேவர் சிறை மீட்டுத் திருமால் முதலியோர்க்குப் பதவிகளை வழங்கி எங்களைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று வியாழ பகவான் விண்ணப்பஞ் செய்தார். அதனைக் கேட்ட செவ்வண்ணப் பெருமான் அவ்வண்ணமே செய்வதாக அருள்புரிந்தார்.

அசுர காண்டம் முற்றிற்று

மகேந்திர காண்டம்

வீரவாகு தேவர் தூது

செந்திலம்பதியில் கொலுவீற்றிருந்த குமாரக் கடவுள், அரசு தருமத்தை அனுசரித்து, தேவர்களைச் சிறைவிடச் சொல்லும்படிச் சூரனிடம் வீரவாகு தேவரைத் தூதனுப்பினார்.

வீரவாகுதேவரை வழியனுப்பிய இந்திரன் வீரமகேந்திரபுரியில் சிறையில் கிடந்து வாடும் தன் மகனைக் கண்டு ஆறுதலும் தேறுதலும் கூறுமாறு வேண்டிக் கொண்டான்.

வீரவாகுதேவர் வேலவருடைய கட்டளைப்படி இலங்கையைக் கடலில் ஆழ்த்தி, அங்குக் காவல் புரியும் வீரசிங்கன் முதலியோரை வதைத்து, எதிர்த்து வந்த அதிவீரனாதியரை மாய்த்து வீர மகேந்திரஞ் சென்றார்.

ஐயந்தனும் தேவர்களும் சிறையில் வருந்திச் சிவபிரானை வேண்டிப் புலம்பினார்கள். தந்தையில்லாதார் பரமனைத் தாதையாகவுடைய கந்த நாயகன் ஐயந்தன் கனவில் காட்சி தந்து, “வீரவாகுவைத் தூது அனுப்பியுளோம்; இன்னும் பத்து நாட்களில் குராதியவுணர்களை மாய்த்துச் சிறைமீட்டு உம் பதவிகளை உதவியருளுவோம்” என்று கூறி யருள்புரிந்தார். ஏனைய தேவர்களின் கனவிலும் தோன்றிக் கருணை செய்தார். ஐயந்தன் முதலியோர் களிப்படைந்தார்கள்.

வீரவாகுதேவர் சிறைக்கூடஞ் சென்று, ஐயந்தனைக் கண்டு, “நீங்கள் சிவநிந்தை செய்த தட்ச யக்ஞத்தில் கலந்து அவிர்ப்பாகமுண்ட தீவினையால் நூற்றெட்டு யுகங்களாகத் துயருழந்தீர்கள். அறுமுகன் அருளால் அப்பாவம் அகலும்; ஐயிரு நாட்களில் அருஞ்சிறையை யகற்றி அருள்புரிவார்” என்று கூறித் தேற்றினார்.

பின்னர், வீரவாகுதேவர் குரனது அவைக்களஞ் சென்றார். மின்மினியென்று சுள்ளியுடன் கூடிய கொள்ளியைக் கூட்டில் வைத்து மாண்ட குருவியைப் போல, தேவரைச் சிறைவைத்த குரபன்மன் அழிந்து படுவான் என்று அவன்மீது பச்சாதாபப்பட்டார். செந்திலாண்டவன் கருணையால் ஆயிரங்கோடி சூரியப் பிரகாசமான மணித்தவிசு வந்தது. அதன்மீது அமர்ந்து, “குரபன்மனே, நான் முருகன் அடியவன், உன்பால் வந்த தூதுவன்; தேவர்களை வீணே சிறையில் வைத்திருப்பதால் உனக்கு என்ன பயன்? எனவே, தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்; இல்லையேல் கந்தக் கடவுளால் அந்தத்தை யடைவாய்” என்று கூறினார்.

சூரபன்மன் முருகனைப் பாலன் என்று இகழ்ந்தான். வீரவாகுதேவர் வேலவரது பெருமைகளையும் அருமைகளையுங் கூறினார். சூரன் சினந்து வீரவாகுவைச் சிறையில் வைக்குமாறு வீரர்களை யேவினான். வீரவாகுதேவர் தன்னைப் பிடிக்க வந்தவர்களைக் கொன்று, அவர்களின் உயிர்களை இயமன் பிடிக்குமாறு செய்தார். எதிர்த்து வந்த சதமுகன்,காவலர்கள், ஆயிரந் தோள்களையுடைய சகஸ்ர வாகுகன் முதலியோரை மாய்த்தார். சூரன் மகன் வச்சிரவாகுவை நிலத்தில் தேய்த்தார். பேருருவங்கொண்டு கோபுரத்தைப் பறித்து வீரமகேந்திரத்தின்மீது வீசி அதன் வளங்களையழித்தார். திரும்பியபோது இலங்கையில் யாளிமுகன் எதிர்த்து மாண்டான். செந்திமா நகரஞ் சேர்ந்து, அண்ணலை வணங்கிச், சூரபன்மன் சிறைவிட மறுத்ததைக் கூறினார்.

சூரபன்மன் அழிந்த நகரைத் தேவதச்சனால் புதுப்பித்து மந்திராலோசனை செய்தான். பானுகோபன் அக்கினிமுகாசரன் முதலியோர் தாங்கள் சென்று போரில் வென்று வருவதாக விளம்பினார்கள்.

அறிஞரில் சிறந்த சிங்கமுகன் சூரனுக்கு முருகனுடையை பெருமைகளை இனிது எடுத்து உரைத்தான். அதைக் கேட்ட சூரபன்மன் முருகனை இளஞ்சிறுவன் என்று இகழ்ந்து சிங்கமுகன் மீது சீறினான். சிங்கமுகன் அண்ணனை அஞ்சலித்து ஆசுர நகரம் சேர்ந்தான்.

மகேந்திர காண்டம் முற்றிற்று.

யுத்த காண்டம்

திருச்செந்தூரிலிருந்து திருவேலிறைவன் புறப்பட்டு வீரமகேந்திரபுரியை நோக்கிச் சென்றார். கொடியவன் உறையும் நகருக்குப் போவது நன்றன்று என்று இந்திரன் கூறினான். இலங்கையின் தென்கோடியில் ஏமகூட மலையில் பாடிவீடு அமைத்துத் தங்கினார். அதுதான்

கதிர்காமம். நாரதர் சூரனிடம் சென்று இதனை நவின்றார். சூரபன்மன் தன் மூத்தமகன் பானுகோபனைப் போருக்கு அனுப்பினான்.

முதல்நாள் போர் (பானுகோபன் யுத்தம்)

பானுகோபன் போர்க்கோலம் பூண்டு சேனைகள் சூழப் போர்க்களம் போனான். நாரதமுனிவர் கந்த வேளிடம் வந்து, பானுகோபனுடைய மாயத்திறங்களை யெல்லாம் கூறினார். வேலாயுதக் கடவுள் வீரவாகு தேவரைப் போருக்கு அனுப்பினார். பூதசேனைகளும் அசுர சேனைகளும் போர் புரிந்தன. அனலி, சண்டன், மாயன், கஜமுகன் முதலிய அசுரர்கள் பூதப்படைத் தலைவர்களால் மாண்டார்கள். அசுரப்படை யழிந்தது.

பானுகோபன் சினந்து பாணமழை பொழிந்தான். இலட்சம் வீரர்களும், நவவீரர்களில் எண்மரும் பானுகோபனிடம் தோல்வியுற்றார்கள். வீரவாகுதேவர் கடும்போர் புரிந்து பானுகோபனை வென்றார். பானுகோபன் பிரமதேவன் தந்த மோகப்படையை ஏவி அனைவரையும் மயங்கச் செய்தான். முருகவேள் அமோகப்படையை ஏவி மயக்கத்தை மாற்றினார். வீரவாகு சிவாத்திரத்தை எடுத்தார். பானுகோபன் பயந்து மறைந்து தன் நகரத்தை யடைந்தான்.

இரண்டாம் நாள் (சூரபன்மன் யுத்தம்)

சூரபன்மன் இரண்டாம்நாள் சேனைகள் சூழப் போருக்கு வந்தான். செவ்வேட்பரமன் செருக்களஞ் சேர்ந்தார். வீரவாகுதேவரால் தாரகன் மகனாகிய அசுரேந்திரன் மாண்டான். சிங்கமுகனுடைய மகனாகிய அதிகுரன், உக்கிரன் என்ற பூதத்தலைவனால் மாண்டான்.

அசுரேந்திரன், அதிகுரன் என்ற இரு புதல்வர்கள் மாய்ந்ததையறிந்த சூரபன்மன் வெகுண்டான். பத்து

லட்சம் பாணங்களை யேவி நூற்றெட்டுப் பூதப்படைத் தலைவர்களைத் துன்புறுத்தினான். இலட்சம் வீரர்கள் அவனை எதிர்த்து அமராடி யயர்ந்தார்கள். நவவீரர்களில் எண்மரும் சூரனால் இளைத்தார்கள். வீரவாகு தேவர் சூரனை எதிர்த்தார். வீரவாகு தேவர் விடுத்த கணைகள் சூரனது வரபலத்தால் பயனற்றுப்போயின. சிவாத்திரத்தை யேவினார். சூரபன்மனும் சிவாத்திரத்தை யேவினான். இரு சிவாத்திரங்களும் உலகம் நடுங்குமாறு போர் புரிந்து விட்டவர்பால் மீண்டு போயின. சூரபன்மன் விடுத்த தண்டினால் வீரவாகுதேவர் தளர்ந்தார். சூரபன்மனைச் சரவணபவனார் சந்தித்தார்.

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமும் கண்ணுங் குண்டல நிரையுஞ் செம்பொன் மவுலியுங் கோல மார்பும் எண்டரு கரம் ராறும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவும் தண்டையுஞ் சிலம்பு மார்க்குஞ் சரணமுந் தெரியக் கண்டான்.

சூரபன்மன் தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் எட்டாத இறைவனைக் கண்ணாரக் கண்டான். குழந்தை யென்று கருதி யிகழ்ந்தான். பாணமழை பொழிந்து எல்லாவற் றையும் மறைத்தான். கந்தவேள் கணைகளை விடுத்து அவைகளைக் குறைத்தார். இருவரும் மாறிமாறி அம்பு மழை பெய்தார்கள். தாம் விட்ட கணைகள் சூரனுடைய வச்சிர யாக்கையைத் தொளைக்காதிருந்ததைக் கண்டு வியந்தார். பின்னர், சூரபன்மன் சிறிது இளைத்தான். செவ்வேள் சக்கரப்படையை விடுத்து நூறாயிரம் வெள்ளம் சேனைகளையும் ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் அழித்தார். சூரபன்மன் விடுத்த, பிரமாத்திரம் நாராய ணாத்திரங்களை வேற்படை விழுங்கிவிட்டது. சூரன் பாசுபதப் படையை யேவினான். தந்தவன் வாங்கிய தன்மைபோல் கந்தவேள் தம் கரத்தில் பற்றிக் கொண்டார். சூரன் தோற்று மௌனமாகி நின்றான். முருகவேள் தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுமாறு அறிவுரை பகர்ந்தார். அசுரர்கோன் ஒன்றும் உரையாது தன்

நகரத்துக்குச் சென்றான்.

பூதப்படைகள் வீரமகேந்திரபுரியை அழித்தன. காவலனான அதிகோரன் அழிந்தான். பூதர்கள் மதில் கோபுரத்தைப் பறித்துக் கடலில் எறிந்தார்கள்.

தோல்வியடைந்த சூரன் பானுகோபனைச் சந்தித்து உரையாடினான். “மகனே! முருகனை வெல்ல உன்னால் ஆகாது. வீரவாகுவைத் தனியே அழைத்து வென்று வருவாய்” என்றான்.

மூன்றாம் நாள் (பானுகோபன் யுத்தம்)

பானுகோபன் மூன்றாம்நாள் போர்க்கோலம் பூண்டான். தன் பாட்டியாகிய மாயையை நினைந்தான். மாயை அவன் முன் தோன்றி ஒரு மாயபாசத்தைத் தந்து “இன்று உனக்கு வெற்றி” என்றாள். அவன் அமர்க்களத்தை யணுகினான். வீரவாகுதேவர் முருகப் பெருமானிடம் விடைபெற்றுப் பூதவெள்ளம் புடைசூழப் போருக்கு வந்தார். வீரவாகுதேவரும் பானுகோபனும் கடும்போர் புரிந்தார்கள். இருவரும் சிவப்படைக்கலங்களை யேவினார்கள். அவை ஒன்றுடன் ஒன்று உலகம் அஞ்சுமாறு போரிட்டு ஏவியவரிடமே மீண்டு சென்றன.

பானுகோபன் தளர்ந்தான். விண்ணில் மறைந்து நின்று மாயை தந்த மாயா பாசத்தை விடுத்தான். அப்படை பூத சேனைகளையும் வீரவாகுதேவர் முதலிய லட்சத்து ஒன்பதின்மரையும் மயக்கிக் கட்டிக்கொண்டுபோய் நன்னீர்க் கடலில் அழுத்தி, மேலெழாவண்ணம் காத்து நின்றது. பானுகோபன், எல்லாரும் இறந்து விட்டதாகப் பிதாவிடம் கூறினான். வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினார்கள். முருகவேள் வேலாயுதத்தை விடுத்தார். அதனால், மாயப்படை யழிந்தது. எல்லாரும் மீண்டு வீரமகேந்திர புரிக்குள் புகுந்து, அக்கினியத்திரங்களை ஏவி எரித்தார்கள்.

இரணியன் என்ற மகன் தன் பிதாவாகிய சூரனிடம் முருகன் பெருமையை இனிது எடுத்து இயம்பினான். சூரன் மகன்மீது சீறினான். இரணியன் போருக்கு வந்து வீரவாகுதேவர்பால் தோற்று, தன் தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்ய நினைந்து கடலில் மீனாகி மறைந்தான்.

நான்காம் நாள் (அக்கினிமுகாசுரன் யுத்தம்)

நான்காம் நாள் சூரபன்மனுடைய மகன் அக்கினிமுகாசுரன் போருக்கு வந்து கடும்போர் புரிந்தான். வீரபுரந்தரர் முதலிய எழுவர் அவனை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். அவன் சிவப்படையேவினான். அவர்கள் அக்கினிப் படையென்று கருதி அக்கினிப் படையை விடுத்தார்கள். சிவப்படையால் அவர்கள் உயிர் இழந்தார்கள். வீரவாகுதேவர் அக்கினிமுகாசுரனுடன் போர்புரிந்தார். அக்கினிமுகனுக்குத் துணையாக காளிதேவி வந்து போராடினாள். வீரவாகுதேவர் அக்கினிமுகனைக் கொன்றார். தம்பியர் எழுவர் மாண்டதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் ஒரு கணையில் உயிரைச் சேர்க்குமாறு எழுதி இயமன்பால் ஏவினார். அவன் அவர்கள் உயிர் கயிலைமலைச் சாரலில் இருப்பதைக்கண்டு, உடலில் உயிரைச் சேர்த்து அவரை வணங்கிச் சென்றான். பதும கோமளையும் சூரபன்மனும் மகன் மாண்டது கருதி அழுதார்கள். சூரபன்மனுடைய மூவாயிரம் குமாரர்களும், தலைமை அமைச்சனாகிய தரும கோபனும் போரிட்டுப் பொன்றினார்கள்.

ஐந்தாம் நாள் (பானுகோபன் வதம்)

ஐந்தாம் நாள் பானுகோபன் சூரபன்மனுக்குப் பல அறவுரைகளைக் கூறினான். சூரபன்மன் அது கேட்டுச் சினங்கொண்டான். பானுகோபன் “விதியை வெல்பவர் யாருளர்?” என்று கருதிச் சேனைகள் சூழப் போர்க்களம் போந்தான்; பூத சேனைகளை வென்றான்.

பானுகோபனும் வீரவாகுதேவரும் பல தெய்வப் படைகளை ஏவிப் போர் புரிந்தார்கள். பானுகோபன் விட்ட மாயப் படையை வீரவாகுதேவர் ஞானப் படையை யேவி யழித்தார். பின்னர், வானினால் அவனுடைய கரங்களையும் சிரத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தினார். இதனை யறிந்த சூரன் பெரிதும் புலம்பியமுதான்.

வீரவாகுதேவர் வெற்றியுடன் முருகனிடம் வந்து வணங்கினார். தம்பியைத் தழுவி “உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்” என்றார். வீரவாகுதேவர் அன்பு ஒன்றே வேண்டும் என்று கேட்டார்.

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்
மேலை யிந்திரன் அரசினைக் கனவினும் வெஃகேன்
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நின்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமிழேன்.

ஆறாம் நாள் (சிங்கமுகன் வதை)

சூரபன்மன் ஆசுர நகரத்திலிருந்த தன் தம்பி சிங்கமுகனை அழைத்துப் போருக்குப் போகுமாறு கூறினான். சிங்கமுகன் நீதிமொழி கூறினான். சூரன் திருந்தினானில்லை. ஆயிரந் தலைகளும் ஈராயிரம் கரங்களும் உடைய அவன் இலட்சம் வெள்ளம் சேனைகள் சூழப் போர்க்களஞ் சென்றான்.

பிரமாதி தேவர்கள் அஞ்சி முருகவேளிடம் முறையிட்டார்கள். சிங்கமுகனுடைய நூறு புதல்வர்களையும் வீரவாகு தேவர் கொன்றார். சிங்கமுகன் சினந்து மாயா பாசத்தை யேவி ஆயிர வெள்ளம் பூத சேனைகளையும் இலட்சத்தொன்பது வீரர்களையும் கட்டி உதயகிரியில் உய்த்தான்.

முருகவேள் போருக்கு எழுந்தருளினார். சிங்கமுகன் மாய வடிவங்கொண்டு ஆயிர வெள்ளம் பூதங்களை அள்ளி விழுங்கிவிட்டான். முருகர் ஒரு கணையை ஏவி

அவன் அறிவை மயங்க வைத்தார். மற்றொரு கணையை ஏவி மார்பைத் தொளைத்தார். அவன் உடம்புக்குள் இருந்த சேனைகள் வெளிவந்தன. மற்றொரு கணையை யேவி மாயாபாசத்தை யழித்து உதயகிரியில் இருந்தோரை மீட்டார். அவனுடைய சிர கரங்களைப் பலமுறை அறுத்துத் தள்ளினார். சிரகரங்கள் அறுக்க அறுக்க முளைத்தன. முருகவேள் ஹுங்காரஞ் செய்தார். சிர கரங்கள் முளைக்காது ஒழிந்தன. அவன் வஜ்ஜிர தண்டினால் போர் புரிந்தான். கந்தவேள் குலிசாயுதத்தால் அவனைக் கொன்றார். விண்ணவர் பூ மழை பொழிந்தார்கள். தாரகன் யானை வடிவாகி ஐயனாருக்கு ஊர்தியாக ஆனதுபோல், சிங்கமுகன் பண்டைத் தவத்தால் சிங்கமாகி அம்பிகைக்கு வாகனமாக ஆனான். தம்பியின் மரணத்தைக் கேட்ட சூரன் “ஓ” என்று கதறி யழுதான்.

7,8,9,10 நாட்கள் போர் (சூரபன்மன் முடிவு)

ஏழாம் நாள் சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களில் உள்ள சேனைகளை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு, ஆயிரம் கோடி தேர்களில் தெய்வப் படைகளை நிரப்பிக்கொண்டு போருக்கு வந்தான்.

அதுகண்டு இந்திரன் அஞ்சினான். திருமால் முருகனுடைய பெருமையைக் கூறித் தேற்றினார் பூதலத்தில் உள்ள சேனைகளையெல்லாம் அறுமுகப் பெருமான் அழித்தார். உதிரவெள்ளம் ஓடியது. பிணமலை குவிந்தது. மற்றையண்டங்களில் உள்ள சேனைகள் வந்தன. செவ்வேட்பரமன் சிரித்ததால் சேனைகள் எல்லாம் எரிந்து ஒழிந்தன.

சூரனும் குமாரமூர்த்தியும் அண்டங்கள் தோறும் சென்று போர் புரிந்தார்கள். மாயையின் ஆலோசனையின்படி இந்திரஞாலத்தேரை ஏவி, அமிர்த சஞ்சீவி மந்தரமலையைக் கொணர்ந்தான். மாண்டவர்

அனைவரும் மீண்டு எழுந்தார்கள். முருகவேள் சர்வ சம்மாரப் படையை ஏவி, எல்லாரையும் எரித்தார். ஒரு கணையால் அமிர்த சஞ்சீவி மலையைப் பொடிபடுத்தினார். இந்திரஞாலத் தேரைத் தன்பால் அழைத்துக் கொண்டார்.

சிங்க வாகனத்தின்மீது ஏறிப் போரிட்டான். முருகர் சிங்க வாகனத்தை அழித்தார். சூரன் சக்கரவாகப் பறவையாகிப் போர் புரிந்தான். இந்திரன் மயிலாகிப் பெருமானைச் சுமந்து போரிட்டான். முருகவேள் வாள்கொண்டு சக்கரவாகப் பறவையைத் துணித்தார். பல்வேறு மாய வடிவுகொண்டு நான்கு நாட்கள் அகோராத்ர சமர் புரிந்தான். முருகர் அவனுடைய மாய வடிவங்களையெல்லாம் ஞானாத்திரத்தால் அழித்தார். தமது விசுவரூபத்தைக் காட்டியருளினார். அவர் தந்த ஞான விழியால் பார்த்தான்.

கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப் பாலனென் றிருந்தேன் அந்நாள் பரிசிவை உணர்ந்தி லேன்யான் மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தியிம் மூர்த்தி யன்றோ.

அவன் முருகனைத் துதி செய்தான். முற்பிறப்பில் அவன் மயிலும் சேவலுமாகிப் பணிபுரியத் தவஞ் செய்தான். ஆதலின், இறைவன் ஞானத்தை மாற்றி, முன்போல் இளங்குழுவியாக நின்றார்.

சூரன் பெரிதும் சினந்து மாயமந்திரத்தை உச்சரித்து அரிய பெரிய இருள் வடிவங் கொண்டான். வானவர்களைக் கொல்ல முயன்றான். தேவர்கள் ஓலமிட்டார்கள். முருகவேள் வேலாயுதத்தை யேவினார். அது நூறாயிரங் கோடி சூரியப்பிரகாசமாகச் சென்றது. இருள் வடிவம் நீங்கியது. சூரன் கடலின் நடுவே ஒளிந்தான். வேல் கடலருகே சென்றது; கடல் வற்றியது.

சூரன் இலட்சம் யோசனைப் பருமனுள்ள எஃகு மாமரமாகி நின்று உலகங்களை அலைத்தான். வேல் மாமரத்தைப் பிளந்தது. சூரன் சாகாவரம் பெற்றவன் ஆதலின், முன்போல் அசுர வடிவுடன் வேலை எதிர்த்து வந்தான். வேலாயுதம் அவனுடைய வச்சிர யாக்கையைப் பிளந்தது. வானதியில் நீராடிக் கந்தவேள் கரத்தை யடைந்தது. அந்த இரு கூறுகளும் மயிலும் சேவலும் ஆகிப் போருக்கு வந்தன. கந்தவேளின் கருணை நோக்கினால் நல்லறிவு பெற்றுப் பகைமை நீங்கித் தகைமை பெற்றன. மயிலை வாகனமாகவும் சேவலைக் கொடியாகவும் கொண்டருளினார். அமரர்கள் ஆடிப் பாடினார்கள். சூரபன்மன் மாண்டான் என்று கேட்ட மாத்திரத்தில் அவன் மனைவி பதுமகோமனை ஆவி நீத்தாள். கடலில் மீனுருவடைந்த இரணியன் மாண்டவர் கட்டு ஈமக் கடன் இயற்றினான்.

வீரவாகுதேவர் ஐயந்தன் முதலிய தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவித்தார். தேவரும் தேவமாதர்களும் எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்து, குமார மூர்த்தியைத் தொழுதார்கள். இறந்துபட்ட பூதங்களை எம்பிரான் எழுப்பினார். அவருடைய ஆணையால் வருணன் வீரமகேந்திரபுரியைக் கடலில் அழியுமாறு செய்தான்.

திருமுருகன் திருச்செந்தூர் வந்து சேர்ந்தார். தேவர்கள் குமாரதந்திர விதிப்படி வடிவேற்பரமனை வழிபாடு புரிந்தார்கள். தேவதச்சனால் அங்குக் கோயில் அமைத்து முருகன் சிவலிங்கம் அமைத்துத் திருமஞ்சனம் செய்து பூசித்தார்.

தெய்வயானை திருமணம்:

தேவர்கள் புடைகுழ பரங்கிரி வந்து சேர்ந்தார். இந்திரன் தன் புதல்வியைக் கதிரேசனுக்குக் கல்யாணம் செய்துதரக் கருதினான். முருகனிடம் கூறி, அவருடைய

அனுமதி பெற்றான். இந்திராணியையும் தெய்வயானையம்மையாரையும் அழைத்து வரச் செய்தான். கருரில் அரசு புரிந்து கொண்டிருந்த முககுந்தச் சக்கரவர்த்தி முதலியோர் திருப்பரங்குன்றத்தை யடைந்தார்கள். தேவ மந்திரங்கள் முழங்க, முருகவேள் தெய்வயானையைத் திருமணஞ் செய்துகொண்டார். பார்வதி பரமேசுரர் வந்து வாழ்த்தி யருளினார்கள். அறுமுகப் பெருமான் அமராவதி சென்று அழிந்து கிடந்த பொன்னகரின் தலைநகரான அந்நகரைப் புதுப்பித்தார். இந்திரனுக்கு முடிசூட்டித் தேவர்களை வாழ வைத்தார்.

தெய்வயானையுடனும் தம்பியர்களுடனும் எந்தை கந்தவேள் கயிலை சென்று தாய் தந்தையரைப் பணிந்தார். அவர்கள் விடை தரத் தேவசேனையுடன் கந்தகிரியில் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இந்திரன் தான் பட்ட துன்பங்களை எண்ணித் துறவு பூண்டான். அப்போது வியாழ பகவான் உலகாயதம் என்னும் மதத்தைப் போதித்து அவன் மனத்தை மாற்றினார். இந்திரன் முன்போல் விண்ணுலகை அரசு புரியலானான்.

தேவ காண்டம் முற்றிற்று

வள்ளியம்மை திருமணம்

திருமாலின் கண்மலரில் தோன்றிய பெண்மணியான சுந்தரவல்லி தொண்டை நன்னாட்டில் மேற்பாடிக்கு அருகில் விளங்கும் வள்ளிமலையில் தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தார். வேடர்கள் வாழும் சீறூரில் உபேந்திரன் பிறந்து, நம்பி என்ற நாமத்துடன் பெண் மகவை நாடி முருகவேளை வழிபட்டு வந்தான்.

திருமால் சிவமுனிவராகத் தோன்றி வள்ளிமலையில் ஒருபுறம் மாதவஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். மலர் மகளாகிய இலக்குமி மானாக அங்கு உலாவினாள். அம்

மானைச் சிவமுனிவர் விருப்புடன் பார்த்தார். சுந்தரவல்லி மான் வயிற்றில் ஒளியுருவமாகப் புகுந்தான். கருவுற்ற மான் வள்ளிக்கிழங்கு அகழ்ந்த குழியில் குழந்தையைப் பெற்றது.

திருவருளின் செயலால் வேட்டையாடி வந்த நம்பி வேந்தன், பச்சைக் குழுவியைப் பார்த்துப் பரவச மடைந்தான். வள்ளியென்று பேர் சூட்டி வளர்த்தான்.

வள்ளியம்மைக்குப் பன்னிரண்டு வயது நிரம்பி எழிலின் சிகரமாக விளங்கினாள். வேடவேந்தன் குல நெறிப்படி வள்ளி மலையில் தினைப்புனத்துக்குக் காவல் வைத்தான். வள்ளிக்கு அருள் புரியத் திருவுளங்கொண்ட திருவேலிறைவன் திருத்தணிகைக்குக் எழுந்தருளினார். நாரத முனிவர் வள்ளியம்மையின் வனப்பு, மாண்பு முதலியவற்றை வடிவேலிறையிடம் கூறி விண்ணப்பஞ் செய்தார்.

வேற்பரமன் வேட வடிவுடன் சென்றார். நம்பி ராஜன் அங்கு வரக் கண்டு, வேங்கை மரமாக நின்றார். மீளவும் அரசினங் குமரனாகி வள்ளியுடன் உரையாடினார். நம்பி மீளவும் சென்றான். குறிஞ்சிக் கிழவனாம் குமரவேள் வேதியக் கிழவராய் வேடங்கொண்டார். நம்பி அவரை வணங்கி வள்ளிக்குத் துணையாக வைத்தான். வேற்கைப் பரமன் “பசி” என்றார். வள்ளி தெள்ளித் தந்த தினைமாவுந் தேனும் உண்டார். “தாகம்” என்றார். வள்ளி, மலையின் உச்சியில் உள்ள சுனைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். தண்ணீர் அருந்திய தணிகேசன், “தாகந் தணிந்தது; மோகந் தணியவில்லை” என்றார். வள்ளி “தவமுனிக்கு இது தகுமோ” என்று வெகுண்டு தினைப் புனத்துக்குத் திரும்பினாள்.

மயிலேறும் பெருமாள் வேண்ட விநாயகமூர்த்தி யானை வடிவுகொண்டு வந்தார். அம்மை அஞ்சி அறுமுக வள்ளலைத் தழுவிக்கொண்டார். பற்றற்ற வள்ளியம்மைக்குப் பரமன் தன் காட்சியை நல்கிப் பிரணவ மந்திரம் உபதேசித்தார்.

நம்பி தினை விளைந்து விட்டதென்று கதிர்களை யறுத்துக்கொண்டு வள்ளியம்மையைச் சிற்றூருக்கு அழைத்துச் சென்றான். வள்ளியம்மை உண்ணாதும் உறங்காதும் முருகனை நினைந்து உருகினார். நள்ளிரவில் முருகன் எய்தினார். தோழியின் துணையால் வள்ளியைக் கவர்ந்து சென்று ஒரு சோலையில் தங்கினார். நம்பிராஜன் வேடர்களுடன் வள்ளியைத் தேடிக்கொண்டு சென்று இறைவன் என்று அறியாது போர்புரிந்தான். சேவல் கூவ அதன் நாதத்தின் மகிமையால் வேடர்கள் மாண்டார்கள்.

நாரதர் வந்து, முருகனைப் பணிந்து வேண்டினார். முருகன் கட்டளையிட, வள்ளிநாயகி மாண்டவர்களை எழுப்பினார். நம்பிராஜன் முதலியோர் எழுந்து முருகன் என்று உணர்ந்து பணிந்தார்கள். அவர்களது வேண்டு கோளுக்கு இணங்கிய எம்பெருமான் சிற்றூருக்குச் சென்றார். நாரத முனிவர் மணச்சடங்குகளைச் செய்ய, முருகவேள் வள்ளிநாயகியை மணஞ்செய்து கொண்டார். கந்தவேள் கருணைப் பார்வையால் வள்ளிக்கு மானிட வடிவம் நீங்கி, திருமாலின் புதல்வியாம் பண்டையுருவம் எய்தியது. மூவரும் தேவரும் வானிடை நின்று வள்ளித் திருமணத்தைக் கண்டுகளித்தார்கள். முருகன் வள்ளியம்மையுடன் தணிகைக்கு எழுந்தருளினார். சிவ லிங்கம் அமைத்து வள்ளியுடன் வழிபாடு செய்தார். சில தினங்கள் தணிகையில் தங்கியபின் வள்ளியுடன் கந்தகிரி சேர்ந்தார். தெய்வயானை தன் தங்கையைத் தழுவிப் பேரானந்தமடைந்தார். வள்ளியும் தெய்வயானையும் கங்கையும் யமுனையும் கடலில் கலப்பதுபோல், கந்தனைக் கலந்து களித்தார்கள்.

வள்ளியின் திருக்கரத்தில் தாமரை மலரும், தெய்வயானையின் திருக்கரத்தில் நீலோற்பல மலரும் விளங்கும். முருகனுடைய வலப்புறத்தில் வள்ளி; இடப்புறத்தில் தெய்வயானை. முருகவேளின் கண்கள்

இமையாதவை. வலக்கண் சூரியன்; இடக்கண் சந்திரன்; இரவு பகல் இல்லாத விழிகள். வலப்பக்கம் உள்ள வள்ளியின் திருக்கரத்தில் விளங்கும் தாமரை மலர்மீது ஆதித்த ஒளிபட்டு எப்போதும் குவியாதிருக்கும். இடப்பக்கம் உள்ள தெய்வயானையின் கரத்தில் விளங்கும் நீலோற்பலம் முருகனுடைய இடக்கண்ணாகிய சந்திர ஒளி பட்டு எப்போதும் மலர்ந்தே இருக்கும்.

முருகனை உள்ளன்புடன் வழிபடுவோர்க்கு வாழ்வு குவியாது என்ற தத்துவத்தை இதனால் உணர்க. சேவலும், மயிலும், மனோவேகத் தேரும், ஆட்டுக்கடாவும், வேலும், வேறு ஆயுதங்களும் இலக்கத்தொன்பான் வீரர்களும் எம்பிரானுக்கு ஏவல் புரிய கந்தவேள் கருணையுடன் உயிர்கட்கெல்லாம் இன்பநலம் உதவிக்கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார்.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க, அறுமுகம் வாழ்க, வெற்பைக் கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க, குக்குடம் வாழ்க, செவ்வேள் ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க, யானைதன் அணங்கு வாழ்க, மாறிலா வள்ளி வாழ்க, வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்.

சூராதியோர் முற்பிறப்பு

சூரபன்மனை அடக்கும் பொருட்டு முருகவேள் சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண்ணினின்றுத் தோன்றிச் சரவணப் பொய்கையில் திருமேனி கொண்டு உதித்தார். இதற்கு முன் முருகவேள் இல்லையா? இல்லையென்றால் உதித்தகாலம் ஒன்று உண்டல்லவா? என்ற ஐயம் நிகழும். முருகவேள் அநாதி என உணர்க. ஆதி யில்லாதது அநாதி. ஆதியிருக்குமானால் அந்தமும் இருக்கும். ஆதிமூலமாகிய திருமால் இந்திரனிடம் கூறிய திருப்பாடலை இங்குப் படித்துச் சிந்திக்க.

41 ❀ கந்த புராணம்

காலமாய்க் கால மின்றிக் கருமமாய்க் கரும மின்றிக்
கோலமாய்க் கோல மின்றிக் குணங்களாய்க் குணங்கள் இன்றி
ஞாலமாய் ஞால மின்றி அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம்
மூலமாய் இருந்த வள்ளல் மூவிரு முகங்கொண் டுற்றான்.

முருகன் என்றும் உள்ளவர். இதனை விளக்குவான்
கருதிச் சூராதியோர் முற்பிறப்பை யுணர்க. இதனை
உணர்ந்தால் , சரவணப் பொய்கையில் கந்தவேள் தோன்று
முன்னரும் அம்மூர்த்தி உண்டு என்பது தெளிவாகும்.

முன்னொரு கற்பத்தில் சாகசத் தீவைப் பிரபாகரன்
என்ற மன்னன் அரசு புரிந்தான். அவன் செய்த தவத்தால்
அவனுடைய மனைவியின் கருவில் இரட்டைக்
குழந்தைகள் பிறந்தன. பின்னர், தனித்தனியே இரு
குழந்தைகள் பிறந்தன. சூரன், பதுமன், சிங்கன், தாரகன்
என்று பேர் சூட்டினார்கள். நான்கு வேதங்களைப் போல
நான்கு சிறார்களும் வளர்ந்து சகல கலைகளையும்
கற்றுணர்ந்தார்கள்.

அகத்திய முனிவர் அங்கு எழுந்தருளினார். சூரனும்
பதுமனும் அகத்தியரை அடிபணிந்தார்கள். கும்ப முனிவர்
அவர்களுக்குக் குமாரச் கடவுளின் பெருமையையும், மயில்
சேவல் என்பவற்றின் பெருமையையும் விளக்கி உபதே
சித்தார். சூரனும் பதுமனும் முருகவேளுடைய மயிலும்
சேவலும் ஆகிப் பணிபுரிய விரும்பித் தவஞ் செய்தார்கள்.

திருணபிந்து முனிவர் சிங்கனுக்குப் பார்வதியின்
பெருமையையும் தேவியின் வாகனமாகிய சிங்கத்தின்
பெருமையையும் உபதேசித்தார். சிங்கன், சிங்கவாக
னமாகித் தேவிக்கு ஏவல் புரிய விரும்பி அம்பிகையை
நோக்கி அருந்தவஞ்செய்தான். தாரகன் விருடப
யோகியின் உபதேசத்தால் மகா சாத்தாவின் யானையாக
விரும்பித் தவஞ் செய்தான். பஞ்சாக்கினிக்கு நடுவே நின்று
நாற்பதாயிரம் ஆண்டுகள் நற்றவம் புரிந்தார்கள்.

சிவபெருமானை வணங்கும் பொருட்டு முருகவேள், அரி, அயன், காளி, மகாசாத்தா முதலியோர் திருக் கயிலையை யடைந்தார்கள். தங்கள் தங்கள் வாகனங்களி னின்றும் இறங்கி மலைமீது சென்றார்கள்.

மயில், சேவல், கருடன், அன்னம், சிங்கம், யானை முதலிய வாகனங்கள் கயிலாயத்தின் தாழ்வரையில் நின்றன. அப்போது கருடனும் அன்னமும், மயில் சேவல் சிங்கம் யானை என்பவைகளைக் கண்டு, உங்கள் பதவிகளைப் பெறும் பொருட்டுச் சூரன் முதலிய இந்த நான்கு அரச குமாரர் கடுந்தவம் புரிகிறார்கள். அதனால், உங்கள் பதவி விலகும் என்று கோள் மூட்டின. அதனால், சினம் மிகுந்த மயிலும் சேவலும் சிங்கமும் யானையும் அந்த நால்வரின் தவத்தைக் கெடுத்தன. “நீவிர் எங்கள் பதவியை இச்சித்தமையால் எங்கள் முகங்களுடைய பூதங்களாகக் கடவீர், என்று சபித்தன. அவ்வண்ணம் பூதங்களான அந்நால்வரும் மயில் முதலிய நான்கினையும் வந்தித்து, “எங்களை மன்னிக்க வேண்டும் எங்கள் எண்ணம் நிறைவேறுமாறு கருணை புரிக” என்று இனிமையாக வேண்டிக்கொண்டார்கள். மயில் முதலிய வாகனங்கள் மனம் இரங்கிச் சிலகாலம் இக் கயிலைக் கணங்களுடன் இருங்கள். உங்கள் கருத்து முற்றுப்பெறும்” என்று கூறி யருள்புரிந்தன.

அவ்வாறு, நால்வரும் அண்டாவரண பூதங்க ளோடிருந்தனர். அசுரர்களின் அமரில் தோற்று ஓடிய அமரர்களுக்கு உதவியாக மண்ணுலகில் வந்து பூதலத்தில் உள்ள பூதர்களுடன் சேர்ந்து அசுரர்களை அழித்து கயிலை சென்று தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அசுரேந்திரன் இதனையறிந்து பூதகணத் தலைவனான அண்டாவரணன்பால் சென்று நால்வருஞ் செய்த கொடுமையைக் கூறி முறையிட்டான். இது கேட்ட அண்டாவரணன் அந்நால்வரையும் அழைத்து, “நமது ஆணையின்றி நீங்கள் அசுரர்களை வதைத்ததனால்,

கொடிய அசுரத்தன்மையடைந்து இமையோருக்கு இடர்விளைத்துத் திரியக்கடவீராக” என்று சபித்தனன். நால்வரும் வாட்டமுற்று வருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சமயம் தாம் விரும்பிய பதவி வருவதற்குத் தடையாகக் கலகம் புரிந்த கருடனுக்கும் அன்னத்துக்கும் தீங்கு செய்யவேண்டும் என்று திட்டமிட்டார்கள்.

மாலயனாதி வானவர்கள் சிவதரிசனஞ் செய்ய கயிலாயம் வந்திருந்தார்கள். பூதர்கள் நால்வரும் மயிலையும் சேவலையும் அணுகி, வணங்கி, “கருடனும் அன்னமும் உங்களை இகழ்கின்றன” என்று பகை மூட்டினார்கள். மயிலும் சேவலும் கோபங் கொண்டு வைகுண்டம் சத்தியலோகம் இந்திரலோகம் என்பவைகளை நிலைகுலையச் செய்து, கருடன் அன்னம் முதலிய வாகனங்களை வதைத்துக் கயிலையை யடைந்தன.

தேவர்கள் சென்று இந்த விவரங்களைத் திருமாலிடமும் பிரமதேவரிடமும் தெரிவித்தார்கள். நான்முகனும் நாராயணரும் முருகவேளிடம் விண்ணப்பித்தார்கள். முருகவேள் அந்நால்வரையும் கூப்பிட்டு, “பூதங்கள்! நீங்கள் செய்த பிழையின் காரணமாக அசுர மரபில் பிறந்து இத்தேவர்களுக்கு இடர்புரிமின். நம்மால் முடிவு பெறுவீர்” என்று சபித்தருளினார்.

நால்வரும் குமாரமூர்த்தியைத் தொழுது, “நாங்கள் முடிவில் மயில், சேவல், சிங்கம், யானையாகித் தேவரீருக்கும் காளிதேவிக்கும் மகாசாத்தாவுக்கும் அடிமையாம் பதம் அருளுதல் வேண்டும்” என்று வரம் பெற்றுக் கொண்டார்கள். முருகனருளால் மாண்ட கருடனும் அன்னமும் பிழைத்தன. தேவருலகங்கள் முன்போல் சீர்பெற்றன. பூதராகுமுன்னம் புரிந்த தவத்தை யழித்த குற்றத்தையும், பூதர்களின் சொற்கேட்டு அவர்களுடன் சேர்ந்து கருடனையும் அன்னத்தையும் கொன்று விண்ணோர் உலகங்கட்குத் தீங்கு இழைத்த குற்றத்தையும் எண்ணி, மயிலும், சேவலும், சிங்கமும்,

யானையும், காஞ்சியம்பதியில் தவஞ்செய்து முருகனருளால் சாயுச்சியப் பதவியடைந்தன.

இக்காரணத்தால் சூரனும்,பதுமனும், ஒருருவில் சூரபன்மனாக மாயை வயிற்றில் பிறந்து ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி 1008 அண்டங்களையும் 108 யுகங்கள் அரசு புரிந்து வேலினால் அடங்கி, மயிலும் சேவலுமாகி, கந்தவேளுக்கு வாகனமும் கொடியுமாம் பதம் பெற்றார்கள். அவ்வாறே சிங்கன் சிங்கமுகாசுரனாகப் பிறந்து முருகனுடைய குலிசாயுதத்தால் மாய்ந்து சிங்கவாகனமாகிக் காளிதேவியை யடைந்தான். தாரகன் தாரகாசுரனாகப் பிறந்து, வேலினால் மாண்டு யானை வாகனமாகி மகாசாத்தாவை யடைந்தான்.

ஆதலால், சூராதியவுணர்கள் பொருட்டு ஆதியில்லாத அநாதியான முருகன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றினார் எனவுணர்க.

உ

கணபதி துணை

திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா

1. பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளுந் தேறரிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும் - தேமேவு
2. நாதமும்நா தாந்த முடிவும் நவைதீர்ந்த
போதமுங் காணாத போதமாய் - ஆதிநடு
3. அந்தங் கடந்தநித்தி யானந்த போதமாய்ப்
பந்தந் தணந்த பரஞ்சுடராய் - வந்த
4. குறியுங் குணமுமொரு கோலமுமற்று எங்கும்
செறியும் பரம சிவமாய் - அறிவுக்கு
5. அனாதியாய் ஐந்தொழிற்கும் அப்புறமாய் அன்றே
மனாதிகளுக்கு எட்டா வடிவாய்த் - தனாதருளின்
6. பஞ்சவித ரூப பரசுகமாய் எவ்வுயிர்க்கும்
தஞ்சமென நிற்குந் தனிப்பொருளாய் - எஞ்சாத
7. பூரணமாய் நித்தமாய்ப் போக்குவர வும்புணர்வும்
காரணமும் இல்லாக் கதியாகித் - தாரணியில்
8. இந்திரசா லம்புரிவோன் யாவரையுந் தான்மயக்கும்
தந்திரத்திற் சாராது சார்வதுபோல் - முந்தும்
9. கருவின்றி நின்ற கருவாய் அருளே
உருவின்றி நின்ற உருவாய்த் - திரிகரணம்
10. ஆகவரும் இச்சை அறிவுஇயற்ற லால்இலய
போகஅதி காரப் பொருளாகி - ஏகத்து
11. உருவும் அருவும் உருவருவும் ஆகிப்
பருவ வடிவம் பலவாய் - இருள்மலத்துள்

12. மோகமுறும் பல்லுயிர்க்கு முத்திஅளித் தற்குமல
பாகமுற வேகடைக்கண் பாலித்துத் - தேகமுறத்
13. தந்த அருவுருவஞ் சார்ந்தவிந்து மோகினிமான்
பெந்த முறவே பிணிப்பித்து - மந்த்ரமுதல்
14. ஆறத்து வாவும்அண்டத்து ஆர்ந்தஅத்து வாக்களுமுற்
கூறத் தகுஞ்சிமிழ்ப்பிற் கூட்டுவித்து - மாறிவரும்
15. ஈரிரண்டு தோற்றத்து எழுபிறப்புள் யோனியெண்பான்
ஆரவந்த நான்குநூ றாயிரத்துள் - தீர்வரிய
16. தன்மத்துக்கு ஈடாய்க் கறங்குஞ் சகடமும்போற்
சென்மித்து உழலத் திரோதித்து - வெந்நிரய
17. சொர்க்காதி போகமெலாந் துய்ப்பித்துப் பக்குவத்தால்
நற்கா ரணஞ்சிறிது நண்ணுதலும் - தர்க்கமிடும்
18. தொன்னூற் பரசமயந் தோறும் அதுவதுவே
நன்னூல் எனத்தெரிந்து நாட்டுவித்து - முன்னூல்
19. விரதமுத லாயபல மெய்த்தவத்தின் உண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகஞ் சார்வித்து - அருள்பெருகு
20. சாலோக சாமீப சாரூப மும்புசிப்பித்து
ஆலோகந் தன்னை அகற்றுவித்து - நால்வகையாம்
21. சத்திநி பாதந் தருதற்கு இருவினையும்
ஓத்துவருங் காலம் உளவாகிப் - பெத்த
22. மலபரி பாகம் வருமளவிற் பன்னாள்
அலமருதல் கண்ணுற்று அருளி - உலவாது
23. அறிவுக்கு அறிவாகி அவ்வறிவுக்கு எட்டா
நெறியிற் செறிந்தநிலை நீங்கிப் - பிறியாக்
24. கருணை திருவுருவாய்க் காசினிக்கே தோன்றிக்
குருபரஎன்று ஓர்திருப்பேர் கொண்டு - திருநோக்கால்
25. ஊழ்வினையைப் போக்கி உடலறுபத் தெட்டுநிலம்
ஏழும்அத்து வாக்கள் இருமுன்றும் - பாழாக

26. ஆணவ மான படலங் கிழித்துஅறிவிற்
காணரிய மெய்ஞ்ஞானக் கண்காட்டிப் - பூணும்
27. அடிஞானத் தாற்பொருளும் ஆன்மாவங் காட்டிக்
கடியார் புவனமுற்றுங் காட்டி - முடியாதது
28. தேக்குபர மானந்தத் தெள்ளமுத மாகிஎங்கும்
நீக்கமற நின்ற நிலைகாட்டிப் - போக்கும்
29. வரவும் நினைப்பும் மறப்பும் பகலும்
இரவுங் கடந்துஉலவா இன்பம் - மருவுவித்துக்
30. கன்மமலத் தார்க்குமலர்க் கண்மூன்றுந் தாழ்சடையும்
வன்முழு மாணமுடன் மால்விடைமேல் - மின்னிடத்துப்
31. பூத்த பவளப் பொருப்புஒன்று வெள்ளிவெற்பில்
வாய்த்தனைய தெய்வ வடிவாகி - மூத்த
32. கருமமலக் கட்டறுத்துக் கண்ணருள்செய்து உள்நின்று
ஒருமலத்தார்க்கு இன்பம் உதவிப் - பெருகியெழு
33. மூன்றுஅவத்தை யுங்கழற்றி முத்தருட னேயிருத்தி
ஆன்றபர முத்தி அடைவித்துத் - தோன்றவரும்
34. யானெனதென்று அற்ற இடமே திருவடியா
மோனபரா னந்தம் முடியாக - ஞானம்
35. திருவுருவா விச்சை செயலறிவு கண்ணா
அருளதுவே செங்கை அலரா - இருநிலமே
36. சந்நிதியா நிற்குந் தனிச்சுடரே! எவ்வுயிர்க்கும்
பின்னமற நின்ற பெருமானே! - மின்னுருவம்
37. தோய்ந்தநவ ரத்நச் சுடர்மணியாற் செய்தபைம்பொன்
வாய்ந்த கிரண மணிமுடியும் - தேய்ந்தபிறைத்
38. துண்டம்இரு மூன்றுநிரை தோன்றப் பதித்தனைய
புண்டரம் பூத்தநுதற் பொட்டழகும் - விண்ட
39. பருவமலர்ப் புண்டரிகம் பன்னிரண்டு பூத்தாங்கு
அருள்பொழியுங் கண்மலர்ஈ ராறும் - பருதி

40. பலவும் எழுந்துசுடர் பாலித்தாற் போலக்
குலவு மகரக் குழையும் - நிலவுமிழும்
41. புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச் செவ்வாயும்
சென்மவிடாய் தீர்க்குந் திருமொழியும் - வின்மலிதோள்
42. வெவ்வசுரர் போற்றிசைக்கும் வெம்குர னைத்தடிந்து
தெவ்வருயிர் சிந்துந் திருமுகமும் - எவ்வுயிர்க்கும்
43. ஊழ்வினையை மாற்றி உலவாத பேரின்ப
வாழ்வுதருஞ் செய்ய மலர்முகமும் - சூழ்வோர்
44. வடிக்கும் பழமறைகள் ஆகமங்கள் யாவும்
முடிக்குங் கமல முகமும் - விடுத்தகலாப்
45. பாச இருள்துரந்து பல்கதிரிற் சோதிவிடும்
வாச மலர்வதன மண்டலமும் - நேசமுடன்
46. போகமுறும் வள்ளிக்கும் புத்தேளிர் பூங்கொடிக்கும்
மோகம் அளிக்கும் முகமதியும் - தாகமுடன்
47. வந்தடியிற் சேர்ந்தோர் மகிழ வரம்பலவும்
தந்தருளுந் தெய்வமுகத் தாமரையும் - கொந்தவிழ்ந்த
48. வேரிக் கடம்பும் விரைக்குரவும் பூத்தலர்ந்த
பாரப் புயசயிலம் பன்னிரண்டும் - ஆரமுதம்
49. தேவர்க்கு உதவுந் திருக்கரமுஞ் சூர்மகளிர்
மேவக் குழைந்தணைந்த மென்கரமும் - ஓவாது
50. மாரி பொழிந்த மலர்க்கரமும் பூந்தொடையல்
சேர அணிந்த திருக்கரமும் - மார்பகத்தில்
51. வைத்த கரதலமும் வாமமருங் கிற்கரமும்
உய்த்த குறங்கில் ஒருகரமும் - மொய்த்த
52. சிறுதொடிசேர் கையும்மணி சேர்ந்ததடங் கையும்
கறுவுசமர் அங்குசஞ்சேர் கையும் - தெறுபோர்
53. அதிர்கே டகம்சுழற்றும் அங்கைத் தலமும்
கதிர்வாள் விதிர்க்குங் கரமும் - முதிராத

54. கும்பமுலைச் செவ்வாய்க் கொடியிடையார் வேட்டணைந்த
அம்பொன் மணிப்பூண் அகன்மார்பும் - பைம்பொற்
55. புரிநூலும் கண்டிகையும் பூம்பட் டுடையும்
அரைஞாணுங் கச்சை அழகும் - திருவரையும்
56. நாதக் கழலும் நகுமணிப்பொற் கிண்கிணியும்
பாதத்து அணிந்த பரிபுரமும் - சோதி
57. இளம்பருதி நூறா யிரங்கோடி போல
வளந்தருதெய் வீக வடிவும் - உளந்தனிற்கண்டு
58. ஆதரிப்போர்க்கு ஆருயிராய் அன்பரகத் தாமரையின்
மீதிருக்குந் தெய்வ விளக்கொளியே - ஒதியஐந்து
59. ஓங்காரத் துள்ளொளிக்கும் உள்ளொளியா ஐந்தொழிற்கும்
நீங்காத பேருருவாய் நின்றோனே! - தாங்கரிய
60. மந்திரமே சோரியா வான்பதமே மாமுடியாத்
தொந்தமுறும் வன்னமே தொக்காகப் - பந்தனையால்
61. ஒத்த புவனத் துருவே உரோமமாத்
தத்துவங்க ளேசத்த தாதுவா - வைத்த
62. கலையே அவயவமாக் காட்டுமத்து வாவின்
நிலையே வடிவமா நின்றோய்! - பலகோடி
63. அண்டம் உருவாகி அங்கஞ் சராசரமாய்க்
கண்டசத்தி மூன்றுட் கரணமாய்த் - தொண்டுபடும்
64. ஆவிப் புலனுக்கு அறிவுஅளிப்ப ஐந்தொழிலும்
ஏவித் தனிநடத்தும் எங்கோவே - மேவ
65. வரும்அட்ட மூர்த்தமாம் வாழ்வே!மெய்ஞ் ஞானம்
தரும்அட்ட யோகத் தவமே! - பருவத்து
66. அகலாத பேரன்பு அடைந்தோர் அகத்துட்
புகலாகும் இன்பப் பொருப்பும் - சுகலளிதப்
67. பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்காறும் மீதானம்
தேரின்ப நல்குந் திருநாடும் - பாரின்பம்

68. எல்லாங் கடந்த இருநிலத்துட் போக்குவரவு
அல்லாது உயர்ந்த அணிநகரும் - தொல்லுலகில்
69. ஈறும் முதலுமகன்று எங்குநிறைந்து ஐந்தெழுத்தைக்
கூறி நடாத்துங் குரகதமும் - ஏறுமதம்
70. தோய்ந்து களித்தோர் துதிக்கையினாற் பஞ்சமலம்
காய்ந்தசிவ ஞானக் கடாக்களிறும் - வாய்ந்தசிவ
71. பூரணத்துட் பூரணமாம் போதம் புதுமலரா
நாரகத்துட் கட்டு நறுந்தொடையும் - காரணத்துள்
72. ஐந்தொழிலும் ஓவாது அளித்துயர்ந்த வான்கொடியும்
வந்தநவ நாத மணிமுரசும் - சந்ததமும்
73. நீக்கமின்றி ஆடி நிழலசைப்பான் போற்புவனம்
ஆக்கி அசைத்தருளும் ஆணையும் - தேக்கமழ்ந்து
74. வீசம் பனுவல் விபுதர் தனித்தனியே
பேசுந் தசாங்கமெனப் பெற்றோனே - தேசதிகழ்
75. பூங்கயிலை வெற்பிற் புனைமலர்ப்பூங் கோதையிடப்
பாங்குறையு முக்கட் பரஞ்சோதி - ஆங்கொருநாள்
76. வெந்தகுவர்க்கு ஆற்றாத விண்ணோர் முறைக்கிரங்கி
ஐந்து முகத்தோடு அதோமுகமும் - தந்து
77. திருமுகங்கள் ஆறாகிச் செந்தழற்கண் ஆறும்
ஒருமுகமாய்த் தீப்பொறிஆறு உய்ப்ப - விரிபுவனம்
78. எங்கும் பரக்க இமையோர்கண்டு அஞ்சதலும்
பொங்குந் தழற்பிழம்பைப் பொற்கரத்தால் - அங்கண்
79. எடுத்தமைத்து வாயுவைக்கொண்டு ஏகுதிஎன்று எம்மான்
கொடுத்தளிப்ப மெல்லக் கொடுபோய் - அடுத்ததொரு
80. பூதத் தலைவ!கொடு போதிஎனத் தீக்கடவுள்
சீதப் பகீரதிக் கே சென்றுய்ப்பப் - போதொருசற்று
81. அன்னவளுங் கொண்டமைதற்கு ஆற்றாள் சரவணத்திற்
சென்னியிற்கொண்டு உய்ப்பத் திருவுருவாய் - முன்னர்

82. அறுமீன் முலையுண்டு அமுதுவிளை யாடி
நறுநீர் முடிக்கணிந்த நாதன் - குறுமுறுவற்
83. கன்னியொடுஞ் சென்றுஅவட்குக் காதலுருக் காட்டுதலும்
அன்னவள்கண்டு அவ்வுருவம் ஆறினையும் - தன்னிரண்டு
84. கையால் எடுத்தணைத்துக் கந்தனெனப் பேர்புனைந்து
மெய்யாறும் ஒன்றாக மேவுவித்துச் - செய்ய
85. முகத்தில் அணைத்துஉச்சி மோந்து முலைப்பால்
அகத்துள் மகிழ்பூத்து அளித்துச் - சகத்தளந்த
86. வெள்ளை விடைமேல் விமலன் கரத்திலளித்து
உள்ளம் உவப்ப உயர்ந்தோனே - கிள்ளைமொழி
87. மங்கை சிலம்பின் மணிஒன் பதில்தோன்றும்
துங்க மடவார் துயர்தீர்ந்து - தங்கள்
88. விருப்பால் அளித்துநவ வீரருக்குள் முன்னோன்
மருப்பாயுந் தார்வீர வாகு - நெருப்பிலுதித்து
89. அங்கட் புவனம் அனைத்தும் அழித்துலவும்
செங்கட் கிடாயதனைச் சென்றுகொணர்ந்து - எங்கோன்
90. விடுக்குதிஎன்று உய்ப்பஅதன் மீதிவர்ந்துஎண் திக்கும்
நடத்தி விளையாடும் நாதா - படைப்போன்
91. அகந்தை உரைப்பமறை ஆதி எழுத்தென்று
உகந்த பிரணவத்தின் உண்மை - புகன்றிலையால்
92. சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வதெங்ஙன் என்றுமுனம்
குட்டிச் சிறைஇருத்தும் கோமானே! - மட்டவிழும்
93. பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப
முன்னம் பிரமம் மொழிந்தோனே - கொன்னெடுவேல்
94. தாரகனும் மாயத் தடங்கிரியும் தூளாக
வீர வடிவேல் விடுத்தோனே! - சீரலைவாய்த்
95. தெள்ளு திரைகொழிக்குஞ் செந்தூரிற் போய்க்கருணை
வெள்ளம் எனத்தவிசின் வீற்றிருந்து - வெள்ளைக்

96. கயேந்திரனுக்கு அஞ்சல் அளித்துக் கடல்கும்
மயேந்திரத்திற் புக்குஇமையோர் வாழச் - சயேந்திரனாம்
97. சூரனைச்சோ தித்துவரு கென்றுதடந் தோள்விசய
வீரனைத்தூ தாக விடுத்தோனே! - காரவுணன்
98. வானவரை விட்டு வணங்காமை யாற்கொடிய
தானவர்கள் நாற்படையுஞ் சங்கரித்துப் - பானுப்
99. பகைவன் முதலாய பாலருடன் சிங்க
முகனைவென்று வாகை முடித்தோய்! - சகமுடுத்த
100. வாரி தனிற்புதிய மாவாய்க் கிடந்தநெடும்
சூருடலங் கீண்ட சுடர்வேலோய்! - போரவுணன்
101. அங்கமிரு கூறாய் அடல்மயிலுஞ் சேவலுமாய்த்
துங்கமுடன் ஆர்த்தெழுந்து தோன்றுதலும் - அங்கவற்றுள்
102. சீறும்அர வைப்பொருத சித்ரமயில் வாகனமா
ஏறி நடாத்தும் இளையோனே! - மாறிவரு
103. சேவற் பகையைத் திறல்சேர் பதாகையென
மேவத் தனித்துயர்த்த மேலோனே! - மூவர்
104. குறைமுடித்து விண்ணங் குடியேற்றித் தேவர்
சிறைவிடுத்தாட் கொண்டுஅளித்த தேவே! - மறைமுடிவாம்
105. சைவக் கொழுந்தே! தவக்கடலே! வானுதவும்
தெய்வக் களிற்றைமணம் செய்தோனே! - பொய்விரவு
106. காமம் முனிந்த கலைமுனிவன் கண்ணருளால்
வாமமட மானின் வயிற்றுதித்துப் - பூமருவு
107. கானக் குறவர் களிகூரப் பூங்குயில்போல்
ஏனற் புனங்காத்து இனிதிருந்து - மேன்மைபெறத்
108. தெள்ளித் தினைமாவுந் தேனும் பரிந்தளித்த
வள்ளிக் கொடியை மணந்தோனே! - உள்ளமுவந்து
109. ஆறு திருப்பதிகண்டு ஆறெழுத்தும் அன்பினுடன்
கூறுமவர் சிந்தைகுடி கொண்டோனே! - நாறுமலர்க்

110. கந்திப் பொதும்பர்எழு காரலைக்குஞ் சீரலைவாய்ச்
செந்திப் பதிபுரக்கும் செவ்வேளே! - சந்ததமும்
111. பல்கோடி சன்மப் பகையும் அவமிருத்தும்
பல்கோடி விக்கினமும் பல்பிணியும் - பல்கோடி
112. பாதகமும் செய்வினையும் பாம்பும் பசாசுமடற்
பூதமும்தீ நீரும் பொருபடையும் - தீதகலா
113. வெவ்விடமுந் துட்ட மிருகமுத லாமெவையும்
எவ்விடம்வந்து எம்மை எதிர்ந்தாலும் - அவ்விடத்திற்
114. பச்சைமயில் வாகனமும் பன்னிரண்டு திண்டோளும்
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் - கச்சைத்
115. திருவரையும் சீறடியும் செங்கையும் ஈராறு
அருள்விழியும் மாமுகங்கள் ஆறும் - விரிகிரணம்
116. சிந்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓராறும்
எந்தத் திசையும் எதிர்தோன்ற - வந்திடுக்கண்
117. எல்லாம் பொடிபடுத்தி எவ்வரமுந் தந்துபுகுந்து
உல்லாச மாக உளத்திருந்து - பல்விதமாம்
118. ஆசுமுதல் நாற்கவியும் அட்டாவ தானமும்சீர்ப்
பேசுமியல் பல்காப் பியத்தொகையும் - ஓசை
119. எழுத்துமுத லாம்ஐந்து இலக்கணமும் தோய்ந்து
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்து - ஒழுக்கமுடன்
120. இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனைஅகற்றி
மும்மைப் பெருமலங்கள் மோசித்துத் - தம்மைவிடுத்து
121. ஆயும் பழைய அடியா ருடன்கூட்டித்
தோயும் பரபோகந் துய்ப்பித்துச் - சேய
122. கடியேற்கும் பூங்கமலக் கால்காட்டி ஆட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின்று அருள்.

உ

முருகா

முதல்வன் புராண முடிப்பு

சந்திர சேகரன் தழற்கண் ணேபொறி
வந்தன வாறவை மாசில் கங்கைசார்ந்து
ஐந்துடன் ஒன்றுஅணை குழவி ஆகிஆறு
அந்தநன் மாதர்கள் அமுதம் உண்டவே 1

உண்டவை பலபல உருவங் காட்டுபு
பண்டுமை யால்ஒரு படிவ மாய்அவள்
கண்டென அருத்தமுது உண்டு காமர்செய்
அண்டஒண் கயிலைசென்று ஆடல் செய்யுமால் 2

ஆடலில் வெஞ்சுடர் அசுவம் ஏறியது
ஈடணை அம்புலி இரதம் ஊர்ந்தது
மூடமில் இந்திரன் முதலி னோர்காரி
சேடண ஊர்ந்தது செம்பொற் சேயரோ 3

செங்கரு டன்புலி சீயம் ஒதிமம்
சங்குறழ் ஏறுழை சரபம் ஆடிஇவர்ந்து
எங்கணும் ஏகியது எழில்கொள் எந்நில
மங்கைய ரும்விழை மகிமைப் பிள்ளையே 4

பிள்ளைமை நீத்தொரு பெருவ யோதிகம்
உள்ளவ னாய்ச்சுரர் உலகை நன்குசெய்
உள்ளமொடு அங்ஙனம் உலாவி னான்வன
நள்ளிடன் அடைந்துகின் னரஞ்செய் தானவன் 5

செய்யதன் ஓசையிற் சேர்வி லங்குபுள்
மெய்யைம றந்தன வேயங்கு ழுந்தொனி
ஐயன்எ முப்பினன் அகல்உண் மாதர்கள்
மையல்செய் விரகம்உள் வருந்த நாளுமே 6

மேலடர் அண்டமும் மேய சேயவன்
மாலுடல் வரையிடை வந்து வானவர்
பாலுறு வலிகளைப் பாறச் செய்துதன்
வாலிருந் தைவத வடிவு காட்டினான் 7

காட்டலும் சதமகன் கடவு ளேளமை
வாட்டொரு சூரனை மடித்துக் காடுவனக்
கேட்டவன் அஞ்சல்மின் கிருபை செய்தும்என்று
ஆட்டரன் பாற்படை அரசை வாங்கினான் 8

வாங்கிமற் கணத்தொடு மகிவந் தோதியும்
வீங்குமெய்க் கயமுகன் தனையும் வீட்டுபு
பாங்குடைச் சிங்கனும் பானு கோபனும்
நீங்கிடக் கண்டவர் நிருபற் கீண்டனன் 9

கீளவை பரிகொடி யாய்க்கி ளர்ந்தன
ஆளொரு வரையடைந்து அருணை யான்புகழ்
வாளன கண்ணியை மணந்து விண்புரந்து
ஆளெயில் மான்மணந் தான்ச யம்புவே 10

கந்த சஷ்டி மாவிரத பூசையிற் 'கந்த புராண' பட
னஞ் செய்ய வேண்டுமென்னு நியதியுண்டு. அஞ்ஞான்று
அது செய்தற்கியலாதார், இத்திருப்பத்தையே ஒருமுறை
பத்தியோடும் பாடி அப்படன புண்ணியத்தைப் பெறலாம்.
ஐயமின்று.

-பாம்பன் சுவாமிகள்

சுகுமார் வாரியார் பதிப்பகம்